

Hồi 6

**TIẾP NHẬN TÂM PHÁP HỌC HUYỆT ĐẠO
VÔ TÌNH ỨNG DỤNG, GIẢI NGUY NAN**

Đêm đó, sau khi đốt lên một đồng lửa vừa là thấp sáng vừa là sưởi ấm cho một đêm ngủ ngoài rừng, dù Viên Kỳ Hải đã dò hỏi thế nào cũng vậy, Thông Hư đại sư vẫn bảo là không biết gì về Thạch Phong Thành. Đại sư còn bảo là do Tạ tổng tiêu đầu có niên kỷ cao hơn, lại đã từng xông tẩu khắp giang hồ nên chỉ có Tạ tổng tiêu đầu là có thể giải thích cho Viên Kỳ Hải nghe về Thạch Phong Thành!

Vì thế chẳng bao lâu, Viên Kỳ Hải và Thông Hư đại sư do không còn gì để nói, cả hai đành yên lặng nhìn về phía của đồng lửa cháy đỏ.

Trong khi Thông Hư đại sư dùng tư thế tọa thiền để nghỉ ngơi, Viên Kỳ Hải liền nằm co người giả vờ như đang ngủ.

Chờ đợi một lúc lâu, khi đã biết Thông Hư đại sư đã hoàn toàn nhập định vào cõi hư vô, Viên Kỳ Hải len lén mò tìm trong xà cạp.

Dưới ánh sáng bập bùng của đồng lửa, và nhờ có nửa thần hình che khuất, Viên Kỳ Hải an tâm xem xét thật kỹ bức lụa Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ mà nó vừa lấy ra từ xà cạp.

Hóa ra Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ gồm có hai bức họa nhân đồ. Một bức thì vẽ mặt trước của hình nhân, có đủ cả ngũ quan lẫn toàn thân phía trước. Bức thứ hai thì họa một hình người nhìn từ phía sau ! Ở cả hai bức họa nhân đồ đều có những nốt đen ghi rõ tên của các huyết đạo bên trong nội thể con người, đồng thời dù là bức họa mặt trước hay mặt sau gì cũng vậy, cả hai đều có một đường ngoằn ngoèo được tô bằng chu sa dẫn từ huyết đạo này đến huyết đạo khác.

Thoạt nhìn qua cả hai bức họa nhân đồ, Viên Kỳ Hải chưa thể hiểu được toàn bộ. Nhưng sau một lúc ngẫm nghĩ, Viên Kỳ Hải nhớ lại cái thộp của Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình vào đầu vai của nó, chiếu theo bức họa nhân đồ, đó là đại huyết kiên tĩnh. Viên Kỳ Hải bấy giờ mới hiểu được sự thần kỳ của cả hai bức họa nhân đồ này.

Khoan lưu tâm đến hai đường ngoằn ngoèo bằng chu sa dùng để nối kết các huyết đạo lại với nhau, Viên Kỳ Hải bắt đầu để tâm học cho thuộc tất cả bộ vị của những huyết đạo.

Sau khi nhắm đếm bằng cách phân chia các vị trí các huyết đạo theo tứ chi, Viên Kỳ Hải nhận thấy có tất cả là ba trăm sáu mươi huyết đạo lớn nhỏ, trong đó có tám lần tám sáu mươi bốn đại

huyệt. Sáu mươi bốn đại huyệt này thật là ngẫu nhiên khi chúng được nối kết lại với nhau bằng những nét chu sa khá đậm, tạo thành tám phần tuy riêng biệt nhưng lại có tương quan đến nhau.

Tuy chưa biết tám đường vẽ đó biểu thị cho bất kỳ kinh mạch, rất quan hệ cho việc tu luyện nội công, nhưng qua nhận định vừa là tinh tế vừa mang đậm tính trẻ thơ của Viên Kỳ Hải, nó nghĩ rằng:

- Nếu ta muốn nhớ lâu và nhớ một cách dễ dàng tất cả những huyệt đạo này ta cần phải lưu tâm đến chúng theo cách phân chia khu vực hoặc những điểm tương đồng. Bằng không ta thật khó lòng nhớ được tất cả những ba trăm sáu mươi đạo huyệt.

Nhờ sự lưu tâm kỳ lạ này, ngay khi Viên Kỳ Hải đã nhắm đi nhắm lại mấy lượt đúng ba trăm sáu mươi huyệt đạo, vô tình nó cũng nhớ luôn cách nối kết các huyệt đạo lại với nhau bằng đường vẽ ngoằn ngoèo được tô bằng chu sa.

Nhờ vị trí các huyệt đạo, Viên Kỳ Hải nhớ ngay đến những nét vẽ chu sa ! Trái lại, có khi nó nhờ vào những nét vẽ chu sa mà lại nhớ dễ dàng được tên và bộ vị của những huyệt đạo lớn nhỏ.

Nó chăm chú ngắm nhìn như thế chẳng biết đã bao lâu, nhưng đến khi đồng củi đã tàn và mắt nó không còn nhìn thấy gì trên tấm lụa nữa, nó vẫn dễ dàng tưởng tượng lại đầy đủ cả hai bức họa nhân đồ trong tâm trí của nó.

Tự hài lòng với bản thân, Viên Kỳ Hải giả vờ mê ngủ và khẽ duỗi người ra. Tiện tay nó ném luôn bức lục đồ vào đồng củi lửa giờ chỉ còn là những đốm than hồng.

Tấm lụa vừa sa vào than đỏ liền bốc cháy lên thành ngọn.

Ánh sáng lóe lên đột ngột này ngay lập tức làm cho Thông Hư đại sư giật mình bừng tỉnh.

Không ngờ rằng việc đó là do Viên Kỳ Hải gây ra, Thông Hư đại sư bèn ngưng thần nghe ngóng.

Thần sắc dần dần ngưng đọng, Thông Hư đại sư chợt chớp động thần tinh.

Vút !

Lao đến chớp mạnh vào Viên Kỳ Hải, Thông Hư đại sư vừa đưa Viên Kỳ Hải đi vừa nghiêng đầu nói thật khẽ vào tai nó:

- Tiểu thí chủ chớ kinh hãi ! Có địch nhân xuất hiện ! Tiểu thí chủ đừng lên tiếng ! Đã có bản tăng đây !

Lúc đó, do cái chớp của Thông Hư đại sư nhắm vào Viên Kỳ Hải chính là linh đài huyệt, một trong các trọng huyệt dẫn đầu một trong tám nhóm huyệt đạo, tuy hữu biệt nhưng tương thông, điều đó liền khiến cho Viên Kỳ Hải phải nghĩ ra một nhận định khác nữa. Đó là đại sư vì sợ ta vùng vẫy hoặc kêu lên làm kinh động đến địch nhân, nên đại sư phải khóa linh đài huyệt của ta. Có phải vì linh đài huyệt có liên quan mật thiết đến bảy huyệt đạo còn lại trong nhóm và là quan hệ đến bảy nhóm còn lại của tám nhóm sáu mươi bốn huyệt đạo kia nên bằng cách này Thông Hư đại sư đã dễ dàng chế

trụ ta không? Nếu là phải thì thủ pháp này có phải được bọn giang hồ gọi là điểm huyết không? Hay thật ! Hóa ra hai bức họa nhân đồ này lại có quá nhiều công dụng như vậy ! Ta đã hiểu rồi và đã hiểu tất cả rồi.

Viên Kỳ Hải hiểu như thế nào thì chưa rõ, nhưng ngay sau khi nó vừa nghĩ như thế xong, từ phía sau bỗng có những tiếng gầm thét vang lên:

- Tên hòa thượng khà ố kia ! Hãy dừng lại nào.
 - Lão trọc muốn sống thì mau buông tiểu cẩu kia ra ! Gì còn định chạy ư?
- Vút ! Vút !

Tiếng gầm thét, tiếng khí xao động tất cả đều đeo đuổi theo sau, sức lực của Thông Hư đại sư như hình với bóng.

Tuy vậy, Thông Hư đại sư vẫn cảm lạnh và lăm lũi lao đầu chạy mau về phía trước, nơi cánh rừng đang mở dần ra vì ánh bình minh đang dần dần tỏ rạng.

Mãi đến khi ở phía sau có tiếng nạt cực lớn vang lên:

- Tên hòa thượng thú ! Là người muốn chết ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đoạt mạng người đây !
- Vút !

Vù ... Vù ...

Thông Hư đại sư vừa nghe xong liền khế lạng người về một bên.

Đặt vội Viên Kỳ Hải xuống đất, đại sư vừa hoành tay phát chưởng vừa kêu ầm lên:

- Tiểu thí chủ mau chạy đi ! Ác nhân ! Xem chưởng !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Một chọi một và là chọi với Hắc Sát Phi Trảo, một công phu tàn độc, ác danh của nó đến giờ vẫn còn làm cho võ lâm Trung Nguyên phải rụng rời kinh khiếp, đương nhiên Thông Hư đại sư phải rơi vào thế bế phong.

Ngay khi được đại sư buông ra, Viên Kỳ Hải thoáng bàng hoàng khi nhìn thấy Thông Hư đại sư phải bật lại với hai khước môi rỉ máu ngay sau tiếng trấn kinh vang ra.

Chưa hết, địch nhân gồm có hai tên, một thì lao về phía Viên Kỳ Hải còn một còn lại thì đang giương trảo định đánh bồi vào Thông Hư đại sư.

Không kiểm soát được ý nghĩ và cũng không cần phải nghĩ suy, Viên Kỳ Hải trước tình cảnh này liền dịch người chuyển vị theo bản năng. Và đó chính là bộ pháp vô danh do Mã trưởng lão Cái Bang truyền thụ mà nó đã tự luyện đến nhập tâm.

Soạt ! Vù ...

Vừa lách thoát được cái chộp của một tên ác nhân nhắm vào bản thân, Viên Kỳ Hải cứ theo đà lăn xả vào tên ác nhân còn lại.

Tên nọ, do đang định tâm tiêu diệt Thông Hư đại sư nên hẳn hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của Viên Kỳ Hải.

Không những chỉ xuất hiện ngay vào giữa Thông Hư đại sư và tên ác nhân nọ mà thôi, Viên Kỳ Hải còn tận dụng vào vóc dáng nhỏ bé của nó và vào bộ pháp vô danh lẫn sự làu thông về huyết đạo của hai bức họa nhân đồ nọ, để vươn tay vỗ luôn vào chí hải huyết của tên ác nhân.

Bộp !

Tuy cũng bất ngờ như tên ác nhân, nhưng vào tình cảnh nguy ngập như Thông Hư đại sư, lẽ nào đại sư không biết tận dụng cơ hội tốt này !

Hữu quyền của Thông Hư đại sư liền tung ra, đập thẳng vào vùng tâm thất của tên ác ma một quyền lực.

- Ác tặc ! Đỡ !

Bùng !

Tên ác nhân này nếu chưa bị hề hấn gì trước nắm quyền vô lực của một đứa bé không biết võ công là Viên Kỳ Hải thì phải bị trấn động lục phủ ngũ tạng khi bị Thông Hư đại sư dùng La Hán Thần Quyền của phái Thiếu Lâm quật phải.

Hắn bị chấn lùi và hoàn toàn thoát lực !

Tuy nhiên, vì Thông Hư đại sư trước đó đã bị chấn động huyết khí khi cùng đối phương chạm chiêu nen bây giờ, lúc cấp bách buộc phải vận công chân khí để tận dụng tốt cơ hội hiếm có, đại sư cũng phải lão đảo ngã nghiêng cùng một lúc với đối phương.

Đang trong tình trạng này, Thông Hư đại sư phải kinh hồn lạc phách khi nghe ở cạnh bên có một tiếng nạt giận dữ vang lên thật to:

- Lão trọc giỏi lắm ! Bản nhân đành phải hóa kiếp cho lão trọc thôi ! Đỡ trào !

Vù ...

Thông Hư đại sư hiểu ngay rằng đồng bọn của tên ác nhân vừa bị đại sư đánh cho một quyền La Hán, hiện đang tận dụng lại dịp may của ý để công vào đại sư một trào lợi hại Hắc Sát Phi Trảo.

Hiểu thì hiểu nhưng đừng nói đến việc phản thủ hoàn công. Thông Hư đại sư đến việc nghiêng người hoặc nhảy lùi để tránh chiêu trào của đối phương e rằng không còn đủ lực để thực hiện.

Nhưng đang khi Thông Hư đại sư hoàn toàn buông xuôi người chờ trao công lợi hại của đối phương đưa đại sư về châu Phật tổ, đại sư lại kinh hoàng ngạc nhiên khi nghe đối phương đột ngột rít lên:

- Tiểu oa nhi này ! Người ...

Bộp !

Đối phương gọi ai là tiểu oa nhi chứ không phải ám chỉ Viên Kỳ Hải?

Tự hỏi như thế, Thông Hư đại sư lại quay đầu nhìn về phía có tiếng đối thoại.

Quả nhiên là như vậy! Tại đó, chỗ cách Thông Hư đại sư chừng nửa trượng, tên ác nhân thứ hai thay vì dùng trảo Hắc Sát đánh vào đại sư lúc trước khi hắn đã quất thì bây giờ ngược lại, hướng chiêu trảo vào người Viên Kỳ Hải hiện đang lẫn quẩn chống trở hắn.

Một hiện tượng vừa lạ lùng vừa nực cười liền diễn ra trong tầm nhìn của Thông Hư đại sư.

Một kẻ ác ma với công phu võ học vào hàng thượng thừa, đến như bản thân Thông Hư đại sư còn chưa xứng tay đối thủ, đang tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không tài nào chộp được chiêu trảo cực kỳ lợi hại vào một đứa bé chưa được bao nhiêu tuổi.

Ngược lại, chính đứa bé đó chứ chẳng phải ai khác, với một loại bộ pháp cực kỳ linh hoạt vừa nhảy nhót vừa dùng hai tay quyền bé xíu của nó để vỗ liên hồi kỳ trận vào các bộ huyết đạo trọng yếu của đối phương có thân thủ cao hơn nhiều.

Thông Hư đại sư càng nhìn thì càng không tin vào mục lực của bản thân.

Vì đại sư biết quá rõ bộ pháp đó chính là một bộ pháp hữu danh do Mã trưởng lão của Cái Bang truyền thụ cho Viên Kỳ Hải ! Mặc dù đó có là một bộ pháp danh lung thiên hạ đi nữa thì Viên Kỳ Hải bằng cách nào mà trong vòng hai ngày ngắn ngủi lại có thể thi triển đến khinh linh biến hóa như vậy? Huống chi, đến như người đã truyền thụ bộ pháp này cho Viên Kỳ Hải cũng vậy, chưa chắc Mã trưởng lão có thể ngang nhiên nhờ vào bộ pháp này để chống chọi lại được một đối thủ vốn có một tuyệt kỹ vô cùng lợi hại là Hắc Sát Phi Trảo. Vậy tại sao Viên Kỳ Hải lại thực hiện được như thế này?

Tiếp theo sau nghi vấn này, Thông Hư đại sư không thể không hỏi là tại sao Viên Kỳ Hải có thể nhận định vị trí các huyết đạo cực kỳ chuẩn xác, nhưng khi dụng lực đánh vào thì lại chẳng hề có đến một chút lực đạo?

Nhập hai điều nghi vấn này lại làm một, Thông Hư đại sư buộc phải tin rằng Viên Kỳ Hải thật sự không hề biết võ công như đại sư đã từng nghĩ. Còn như Viên Kỳ Hải vì sao có thể làm được điều mà nó đang làm, đại sư do không thể lý giải nên đành phải cho rằng là do Mã trưởng lão chỉ điểm cho nó mà thôi.

Nghĩ ngợi vẫn vợ được một lúc Thông Hư đại sư buộc phải tỉnh hồi khi nghe tên ác nhân kia hăm hực quát ầm lên:

- Tiểu cầu, xú tiểu cầu ! Nằm xuống đây ! Đỡ này ! Xem này !

Vù ...

Soạt ! Vù ...

Soạt ! Vù ...

Vừa tỉnh hồn lại, Thông Hư đại sư lại phải một phen hoảng kinh hồn vía.

Sự kinh hoảng này không phải vì lo lắng cho Viên Kỳ Hải. Vì cho đến lúc này Viên Kỳ Hải vẫn chưa một lần sơ xuất để cho đối phương có thể quật vào. Đó là vì tên ác nhân thứ nhất lúc này hiện đang tọa công chữa thương và hầu như là đang dần dần bình phục.

Trong tình cảnh này nếu Thông Hư đại sư chần chừ hoặc thiếu phần quyết đoán thì không bao lâu sau khi tên kia bình phục lại hoàn toàn, Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải khó thoát mạng.

Không chậm trễ, Thông Hư đại sư liền lao đến.

Vút !

Với khí lực có phần nào phục hồi nhờ một lúc nghỉ ngơi, Thông Hư đại sư hướng về tên ác ma đang quần thảo với Viên Kỳ Hải và xuất lực quất ra một chưởng với một tiếng quát đánh động:

- Ác ma ! Xem chưởng của bản tăng này !

Vù !

Vì không muốn đối phương xem bản thân là phường tà đạo, lén lút công kích một cách ám muội nên Thông Hư đại sư mới phải quát tướng lên như vậy trước khi xuất chưởng.

Chính vì điều này đã làm cho tình hình trở nên tệ hơn.

Phát hiện được sự tham chiến của Thông Hư đại sư, tên ác nhân liền lách người tránh và sẵn sàng đón nhận một quyền vô lực của Viên Kỳ Hải quật vào.

Không những hấn không bị suy siển gì, ngược lại hấn đã nhân lúc tay quyền của Viên Kỳ Hải chạm vào người của hấn, hấn liền khoa tay chụp một trái xuống ngay đỉnh đầu của nó.

Vù ...

Nhận ra được sự nguy cấp đang xảy đến cho bản thân Viên Kỳ Hải chính là Thông Hư đại sư, chứ không phải Viên Kỳ Hải.

Hồn bất phụ thể, Thông Hư đại sư vội găm lên:

- Tiểu thí chủ mau tránh ! Ác nhân, tiếp chiêu !

Vù ...

Soạt ! Vù ...

Vẫn vô tâm, Viên Kỳ Hải nào biết rằng cái chết đang chờ quang nó. Tuy nhiên chính vì sự vô tâm này nên nó vẫn bình chân như vại và thản nhiên dịch người đập bộ theo đúng bộ vị cần phải có của bộ pháp vô danh. Nhờ đó nó đã thoát được trong gang tấc mà không hay.

Ngược lại, tên ác ma nọ do đang nắm chắc phần thắng trong tay, mười phần đủ mười là thế nào Viên Kỳ Hải cũng phải vong mạng, nên hẳn đành phải ngậm ngùi nhìn Viên Kỳ Hải vẫn bình yên và còn lãnh nhận trọn vẹn một chương của Thông Hư đại sư vừa đánh vào nữa.

Ầm !

Tên này vừa bị chấn lùi với khí huyết sôi trào đến phải mưa ra một búng máu thì tên ác ma kia lại nhào đến:

- Lão hòa thượng thú ! Đỡ ...

Tên thứ nhất sau khi bình phục liền nhào đến với Hắc Sát Phi Trảo. Nhưng đang khi hẳn chưa buông ra chọn vẹn câu quát nạt, hẳn đành phải ngừng lại vì tình cảnh cũ đang tái hiện lại với hẳn.

Đó là Viên Kỳ Hải với bộ pháp linh hoạt vừa tiếp cận sát vào người của hẳn. Không những thế, Viên Kỳ Hải còn định vung nắm quyền nhỏ bé của nó để đánh vào khí hải huyết của tên ác ma nữa.

Nhớ lại lần mới rồi, cũng vì Viên Kỳ Hải phá bĩnh nên hẳn mới phải trọng thương, tên ác ma liền vòng tay quất một kinh tận lực bình sinh vào thân hình nhỏ bé của Viên Kỳ Hải.

Kịp lúc Thông Hư đại sư vừa tiến lên. Phần thì lo lắng cho Viên Kỳ Hải, phần thì động nộ trước sự hunh dữ vô nhân của tên ác ma, Thông Hư đại sư dồn toàn bộ chân lực vào đờn chuông.

- Trúng !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Sự việc trước đó đã tái hiện hoàn toàn với tên ác ma. Ngay khi tiếng chấn kinh vừa vang ra, tên ác ma đành phải lão đảo thối lui và không sao ổn định được cước bộ.

Đưa mắt nhìn lần lượt vào từng tên ác ma, sau khi lượng định xong tình thế, Thông Hư đại sư đành luyến tiếc vào kéo tay Viên Kỳ Hải bỏ chạy một mạch.

Chạy hơn một canh giờ, từ giờ thìn cho đến giờ ty, vừa nhìn thấy một quả núi đang chắn ngang phía trước, Thông Hư đại sư liền ngoặt mé tả, chạy men theo chân núi.

Được một lúc, khi phát hiện được một thạch động có vị thế khá kín đáo. Thông Hư đại sư không rõ không rằng lao vọt luôn vào trong.

Buông tay Viên Kỳ Hải ra, Thông Hư đại sư bồng ôm ngực và thổ ra một ngụm huyết đen bầm:

- Ốc !

Biết Thông Hư đại sư trúng phải nội thương không nhẹ, Viên Kỳ Hải lo lắng kêu lên:

- Đại sư !

Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải làm cho Thông Hư đại sư bình tĩnh.

Cười gượng, đại sư lên tiếng:

- Tiểu thí chủ bất tất phải quan tâm ! Bần tăng... bần tăng chỉ cần vận công một lúc là sẽ hoàn toàn bình phục ! Bần tăng chỉ mong rằng ... mong rằng ...

Càng thêm lo lắng, Viên Kỳ Hải vội hỏi:

- Đại sư mong muốn điều gì? Có phải đại sư cần tiểu điệt giúp gì cho đại sư không?

Thông Hư đại sư cố nhin lại nhip thở dồn dập, vừa cho một hoàn linh đan vào miệng, Thông Hư đại sư cố gắng giải thích cho nó hiểu:

- Trong lúc bần tăng tọa công chữa thương, bần tăng rất cần sự thanh tịnh, tiểu thí chủ hãy cố ngậm im và chờ đợi ! Tiểu thí chủ đừng bao giờ tạo nên bất kỳ một tiếng động nào cả. Tiểu thí chủ có thực hiện được điều này không?

Viên Kỳ Hải ngơ ngác:

- Không được tạo tiếng động ư? Sao lạ vậy?

Thông Hư đại sư cười gượng, bảo:

- Hiện giờ bần tăng không thể nào giải thích cho tiểu thí chủ hiểu rõ ! Tiểu thí chủ chỉ cần ghi nhớ như vậy là được rồi.

Tuy gật đầu nhưng nó lại hỏi:

- Nhỡ địch nhân lại kéo đến thì sao? Tiểu điệt có phải kêu đại sư không?

Thông Hư đại sư lắc đầu:

- Bọn chúng muốn tìm đến đây thì cũng phải mất hai canh giờ. Khi đó bần tăng kể như đã ổn rồi ! Thôi nào ! Tiểu thí chủ đừng hỏi nữa ! Bần tăng phải tọa công ngay mới được.

Nói xong Thông Hư đại sư chậm rãi ngồi xuống.

Và trước ánh mắt nhìn dò xét của Viên Kỳ Hải. Thông Hư đại sư thản nhiên ngồi xếp bằng theo thế tòa sen. Đặt hai lòng bàn chân ngửa lên trên với hai ngón chụm lại và mười ngón chân thì cố xòe ra, sau đó Thông Hư đại sư lại đặt song thủ ngửa lên, và đặt hấn vào hai lòng bàn chân. Tay hữu nằm dưới, tay tả đề lên với mười ngón tay khum khum hướng lên trên.

Trước những động thái của Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải dù chưa hiểu, cũng biết đó là tư thế tọa công thượng thừa của phật gia đệ tử, nhưng nó cũng mơ hồ hiểu rằng nếu cần phải tu luyện nội công thì đây là tư thế tiên quyết cần phải có.

Chờ khi Thông Hư đại sư thổ nạp huyết khí được một lúc lâu, Viên Kỳ Hải liền len lén làm theo.

Nó chậm rãi ngồi xuống và nhai từng cử chỉ của đại sư như nó đã thấy kỹ.
Nó cũng nhắm hờ hai mắt và cũng tập hít sâu thở chậm như Thông Hư đại sư.
Và một hiện tượng kỳ bí liền xảy ra.

Hồi 7

**LUYỆN DỊCH CÂN PHÁT HIỆN SỰ LẠ
SAU HẮC SÁT LẠI ĐẾN BẮC CƯƠNG**

Thoạt đầu những lần thổ nạp của Viên Kỳ Hải chỉ là những nhịp thở thông thường, không có điểm gì khác lạ.

Nhưng sau đó do không quen ngồi theo tư thế gò bó này, tứ chi của Viên Kỳ Hải liền đau đớn làm cho nó phải phân tâm.

Tiếp đó, lúc mở mắt ra, Viên Kỳ Hải trông thấy Thông Hư đại sư tuy đã ngồi lâu nhưng vẫn chưa có bất kỳ một dấu hiệu nào là mỏi mệt. Nó nhủ thầm:

- Thông Hư đại sư vừa bảo đây là tư thế để tọa công. Và tên ác ma lúc này cũng ngồi như vậy mà mau chóng phục hồi sức lực. Tại sao ta không làm được như họ, tọa công không phải là phương pháp để tu luyện nội công sao? Nếu ta muốn có được nội công như những người luyện võ thì ta phải cố lên ! Ta không được vì đau mà bỏ cuộc.

Nghĩ thế, Viên Kỳ Hải liền cắn răng cố chịu đựng những sự mỏi nhức do tư thế kỳ quái này tạo ra.

Sau đó, vì sự đau đớn vẫn tiếp diễn, Viên Kỳ Hải do muốn quên đi bèn nghĩ lâng sang chuyện khác.

Nó bắt đầu nghĩ về đủ mọi chuyện. Nào là những gian nan khốn khổ mà nó đã từng trải từ khi hiểu biết cho đến giờ. Nào là những lần tuyệt vọng đã khiến nó phải nghĩ đến cái chết để không phải chịu khổ nữa.

Tuần tự những gì nó đã trải qua cứ hiện rõ mồn một trong tâm trí nó.

Lan man nghĩ ngợi như thế được một lúc, hai bức họa nhân đồ bỗng xuất hiện trong tâm trí nó.

Và cùng với hai bức họa nhân đồ, những lằn vẽ ngoằn ngoèo bằng chu sa cũng xuất hiện.

Thoạt đầu những lằn vẽ này vẫn chưa có một điểm gì rõ rệt cả. Nhưng dần sao chính vì điều này đã làm cho Viên Kỳ Hải dễ dàng nhớ lại tất cả các vị trí của các huyết đạo.

Sau đó khi nó nghĩ đến huyết linh đài, là huyết mà Thông Hư đại sư đã bầu vào hòng khống chế nó thì thật là ngẫu nhiên, lằn vẽ bằng chu sa xuất phát từ linh đài huyết liền xuất hiện rất rõ trong tâm trí nó.

Cùng với những hình ảnh này, những huyết đạo trọng yếu có liên quan đến huyết linh đài được lằn vẽ bằng chu sa kia nối kết lại với nhau cũng xuất hiện. Đó là các huyết linh đài, thương khúc, khí hải, lâm môn dẫn vòng lên đến bách hội huyết ở đỉnh đầu.

Vô hình chung, cũng chính lúc đó nó bắt đầu hít sâu một hơi thanh khí vào lồng ngực. Cũng với hơi thở sâu đang tuôn tràn vào người, các huyết đạo từ bách hội huyết đi xuyên suốt đến đan điền được nối kết lại bằng lẫn vẽ chu sa ở trong bức họa nhân đồ đầu tiên cũng xuất hiện trong tâm trí của nó.

Và đúng là một sự trùng khớp, Viên Kỳ Hải bỗng cảm thấy sự phối hợp lan dần khắp thân thể của nó, làm cho nó quên đi sự đau đớn do tứ chi bị gò bó tạo ra. Hiện tượng này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi biến mất.

Viên Kỳ Hải lại nghĩ đến hai bức họa nhân đồ.

Và lần thứ hai, hiện tượng nọ lại xuất hiện. Hiện tượng đó xuất hiện đúng vào lúc nó thở ra chậm chậm, khi nó đang nghĩ đến lẫn vẽ bằng chu sa dẫn từ khúc trì huyết đến kiên tinh đưa đến tận huyết mi tâm !

Hai lần như thế cũng đủ làm cho Viên Kỳ Hải lưu tâm.

Quan sát thêm một lúc, Viên Kỳ Hải thoáng kinh nghi khi hiện tượng nọ vẫn tiếp tục xuất hiện.

Và với mỗi lần nó hít sâu, nếu nó nghĩ đến những nét vẽ chu sa trong bức họa nhân đồ có các huyết đạo đưa thẳng xuống đan điền, hiện tượng đó liền xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của những hiện tượng này là sự phối hợp khắp châu thân, chính điều này làm cho Viên Kỳ Hải phải lưu tâm. Vì càng phối hợp thì tứ thể tọa công nọ không tạo cho nó bất kỳ một sự khó khăn nào.

Do kiên quyết phải có được nội công như những nhân vật giang hồ, Viên Kỳ Hải liền rắp tâm sao cho mỗi nhịp thở của nó chỉ ít phải phù hợp với một đoạn vẽ bằng chu sa có trong một trong hai bức họa nhân đồ.

Nó nghĩ:

- Nếu được như thế, việc ta tọa công sẽ không còn khó khăn nữa, và thế nào ta cũng tu luyện được nội công và sẽ có một thân võ học như mọi người.

Đây là một ý nghĩ vừa thô thiển vừa có phần sai lạc. Tuy nhiên, do Viên Kỳ Hải không được cao nhân chỉ điểm nên nó có nghĩ như thế cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng thật không ngờ, chỉ vì ý nghĩ này mà Viên Kỳ Hải đã tạo được một sự thần kỳ, chuyện thần kỳ này đến mãi về sau Viên Kỳ Hải mới hiểu ra.

Còn bây giờ, với ý định như thế và sau một lúc dò tìm, kết quả Viên Kỳ Hải đã luôn có được một sự thư thái khắp toàn thân. Bởi mỗi một nhịp thở của nó đều có liên quan đến một đoạn vẽ bằng chu sa trong cả hai bức họa nhân đồ.

Thở ra lần đầu thì phù hợp với đoạn này, thở ra lần sau thì phù hợp với đoạn kia. Trái lại, hít sâu vào lần thứ nhất thì phù hợp với đoạn thứ nhất, hít sâu lần thứ hai thì phù hợp với đoạn thứ hai.

Tóm lại, Viên Kỳ Hải đã đạt được điều nó mong muốn. Mỗi một đoạn vẽ bằng chu sa đều có sự phối hợp nhịp nhàng với việc thở ra hay hít vào của nó.

Để ghi nhớ đến nhập tâm, Viên Kỳ Hải lập đi lập lại như thế thật lâu.

Cũng như khí nó tập luyện bộ pháp Vô danh do Mã trưởng lão trao truyền, khi Viên Kỳ Hải đã nhập tâm được lối thở nạp theo hai bức họa nhân đồ nó liền dừng lại. Thật không ngờ, cho dù Viên Kỳ Hải thôi không nghĩ đến những đoạn vẽ nối kết các huyết đạo bằng chu sa trong hai bức họa nhân đồ nữa nhưng kể từ lúc đó những nhịp thở của nó vẫn cứ tương quan mật thiết đến những đoạn vẽ đó. Nói cho rõ hơn thì toàn bộ ba trăm sáu mươi huyết đạo lớn nhỏ trong nội thể của Viên Kỳ Hải đều nhận được từng xung động một do những nhịp thở nạp của nó tác động vào, xuyên qua những kinh những mạch để nối kết tất cả các huyết đạo lại với nhau.

Diệu dụng của việc này sẽ như thế nào thì ngay lúc này Viên Kỳ Hải chưa thể biết rõ. Nhưng trước mặt cho dù Viên Kỳ Hải có còn tiếp tục tọa công nữa hay không, toàn thân của nó luôn có được những cảm giác thơi thới nhẹ nhàng vượt thẳng được những mỏi mệt mà nó đã từng cảm nhận.

Mở mắt ra, Viên Kỳ Hải khoan khoái nhìn vào Thông Hư đại sư. Và lúc này, Thông Hư đại sư vẫn còn đang nhập định. Thần sắc của Thông Hư đại sư rõ ràng là đã trở lại bình thường, khác với lúc đại sư chưa tọa công.

Thoáng tự hào vì bản thân đã tìm được phương cách tu luyện nội công, Viên Kỳ Hải nôn nao chờ đợi Thông Hư đại sư tỉnh lại.

Trong thâm tâm, khi Viên Kỳ Hải mong muốn Thông Hư đại sư mau xong buổi công phu là để nói cho đại sư biết về điều nó mới đạt được. Nhưng sự háo hức của nó càng lúc càng vơi dần đi cùng với sự tỉnh lại quá chậm của Thông Hư đại sư.

Và sau đó, sự việc cứ dồn dập xảy đến khiến cho Viên Kỳ Hải dù muốn cũng không còn dịp nói cho Thông Hư đại sư biết về điều kỳ lạ này nữa.

Đầu tiên là những thanh âm vừa dịu nhẹ vừa mơ hồ, nửa như có nửa như không, cứ thoảng theo gió đưa đến tai của Viên Kỳ Hải.

Cố tâm nghe ngóng một lúc, Viên Kỳ Hải bắt đầu nhận ra những thanh âm đó chính là những lời bàn tán của một nhóm đông người được gió đưa đến.

Băn khoăn nghi ngại, vì nghĩ đã là bọn ác nhân đang muốn tìm kiếm nó và Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải liền len lén dịch lùi người ra phía ngoài động khẩu.

Đánh thức Thông Hư đại sư thì Viên Kỳ Hải không dám, do chính Thông Hư đại sư trước khi tọa công có căn dặn.

Vừa khể nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài động khẩu để dò xét, Viên Kỳ Hải lại một lần nữa nôn nao chờ Thông Hư đại sư tỉnh lại.

Mục đích của sự chờ đợi lần này khác với lần mới rồi nên Viên Kỳ Hải càng chờ càng thêm luống cuống, và vì càng luống cuống nên Viên Kỳ Hải không còn kiểm soát được hành vi của bản thân nữa.

Cạch ... cạch ... cạch ...

Trong lúc tình cờ, khi đưa đầu nhìn ngó ra bên ngoài, Viên Kỳ Hải vô tình chạm tay vào một hòn đá cuội. Hòn cuội đó liền lăn đi và rơi từ bên trên động khẩu xuống phía dưới.

Nếu tiếng động do hòn cuội rớt xuống và lăn tròn trên những tảng đá ở phía dưới không làm cho Thông Hư đại sư giật mình kinh động thì nó lại làm cho chủ nhân của những tiếng động mơ hồ kia phải chú ý.

Vút ... vút ...

Một vài tiếng gió rít liền vang lên và lần lượt có đến bảy hoặc tám bóng nhân ảnh mờ nhạt liền xuất hiện trong tầm thị tuyến của Viên Kỳ Hải.

Tin chắc những bóng dáng mờ ảo đó là bọn ác nhân che kín chân diện, Viên Kỳ Hải lo sợ rụt đầu vào.

Nép sát người vào bên trong động khẩu, Viên Kỳ Hải cứ mấp máy đôi môi mãi nhưng vẫn không dám kêu Thông Hư đại sư.

Và những lời đối đáp của những bóng nhân ảnh kia ngay tức khắc vang lên rõ mồn một.

- Chu lão nhị có tìm được gì không?

- Không có ! Còn Tư Không huynh thì thế nào?

- Hừ ! Rõ ràng bốn bảo chủ nghe tiếng động nọ xuất phát từ phía này. Mọi người thử lục soát một lần nữa xem sao.

- Cần gì phải tìm cho phí lực. Quanh đây mọi vật đều nhìn rõ trong tầm mắt, làm gì có người ẩn nấp đến nỗi chúng ta không nhìn thấy?

Dựa vào thanh âm, Viên Kỳ Hải biết rằng câu nói nọ là do bốn người lần lượt lên tiếng. Nhưng không phải chỉ có bốn người đó thôi. Giọng nói âm vang của nhân vật thứ năm lại cất lên:

- Tiền lão đệ hãy nhìn kia ! Ở đó có một động khẩu, chúng ta suýt nữa đã bỏ qua rồi.

Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải càng thêm lo lắng. Vì nó biết rằng động khẩu mà bọn người ở phía dưới nói chính là ám chỉ vào cái động khẩu mà nó và Thông Hư đại sư đang lưu ngụ.

Viên Kỳ Hải do không tự chủ được bèn nhích lùi thêm về phía sau.

Nhưng một âm thanh bỗng vang lên từ phía sau làm cho Viên Kỳ Hải giật mình đánh thót:

- Tiểu thí chủ chớ kinh hãi ! Là bọn khác chứ không phải bọn ác nhân lúc sáng đâu.

“Là Thông Hư đại sư? !!”

Cùng với ý nghĩ này, Viên Kỳ Hải quay đầu nhìn lại.

Đúng là Thông Hư đại sư đang mỉm cười với nó.

Cả mừng Viên Kỳ Hải lên tiếng quên cả giữ ý:

- Đại sư đã tọa công xong rồi ư?

Nó vừa dứt lời thì từ phía dưới một câu quát hỏi liền vang ra:

- Là ai đang ở trong động khẩu? Có phải là Thông Hư đại sư, trụ trì Lâm Sơn tự đó không?

Vút !

Cùng với câu quát hỏi, một bóng người liền từ phía dưới phóng vọt lên.

Chấy tay ngang trước ngực, Thông Hư đại sư hướng về nhân vật vừa xuất hiện ngay động khẩu đã phát thoại:

- A di đà Phật! Hóa ra là Tư Không Bảo chủ ! Là bần tăng đây !

Mắt thì nhìn chăm chăm vào Viên Kỳ Hải, nhân vật vừa được Thông Hư đại sư gọi là Tư Không Bảo chủ mở miệng cười vang:

- Ha ... ha ... ha ... ! Hóa ra đại sư lại vẫn du đến nơi này, bốn Bảo chủ và mọi người cứ ngỡ rằng sẽ không còn tìm được đại sư.

Đưa tay chỉ ra bên ngoài và chỉ xuống dưới đó một chút, Tư Không bảo chủ lại nói:

- Đại sư hãy nhìn thử xem, có nhận ra những ai đang cùng tìm đại sư không?

Không hành động theo lời của Tư Không Bảo chủ, vẫn đứng nguyên vị, Thông Hư đại sư gật đầu đáp:

- A di đà Phật! Bần tăng không cần nhìn cũng biết là những ai rồi. Ngoài Ngũ Hổ là những nhân vật thân cận với Bảo chủ Thanh Long bảo, hai nhân vật còn lại có phải là Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược, được mọi người gọi là “(Nhu) nhược kiến nhược kiến Tiền” không?

Nhân vật nọ bật cười:

- Ha ... ha ... ha ! Thông Hư đại sư quả danh bất hư truyền, không hổ là cao đồ của Nhất đại cao tăng Ngươn Trí đại sư.

Thông Hư đại sư thở dài, cúi đầu niệm Phật:

- A di đà Phật! Bảo chủ chỉ quá khen thôi ! Riêng bần tăng, bần tăng e rằng sẽ làm tủi hổ đến vong linh của gia sư.

Nhúu mày ngờ vực, Bảo chủ Thanh Long bảo chợt hỏi:

- Đại sư nói như vậy là có ý gì? Không lẽ việc của lệnh sư mà bốn bảo chủ nghe được hoàn toàn đúng với sự thật?

Thông Hư đại sư ngẩng mặt nhìn lên:

- Bảo chủ đã biết chuyện đã xảy ra với gia sư rồi ư? Làm sao Bảo chủ biết?

Bảo chủ Thanh Long bảo đáp:

- Bốn bảo chủ có gặp Tạ Linh Vân, tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục đêm qua. Chính Tạ lão anh hùng đã nói như thế.

- A di đà Phật! Vậy việc bảo chủ và mọi người bỏ đi tìm bần tăng là sự thật sao?

Bảo chủ Thanh Long bảo lại cười lên:

- Ha ... ha ... ha ... ! Không thật thì giả sao, đại sư? Đối phương là những người thuộc môn phái nào, đại sư đã biết chưa? Có phải đúng như Tạ lão anh hùng nói là Hắc Sát Phi Trảo vừa mới tái hiện giang hồ không? Còn vị tiểu thiếu hiệp này có phải là người hiện đang nắm giữ Thạch Phong Thành Chi Thước không?

Qua những câu hỏi của Bảo chủ Thanh Long bảo, cả Thông Hư đại sư lẫn Viên Kỳ Hải đều ngầm hiểu rằng Tạ Linh Vân tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục đã nói tất cả mọi việc cho Bảo chủ Thanh Long bảo biết.

Gương mặt để lộ vẻ mừng vui, Thông Hư đại sư vừa gật đầu vừa hỏi lại:

- A di đà Phật! Nếu Bảo chủ đã biết tất cả thì hay lắm ! Có phải Bảo chủ và mọi người lần này tìm đến là muốn tiếp ứng cho bần tăng không?

Không đáp ngay vào câu hỏi của Thông Hư đại sư, Bảo chủ Thanh Long bảo chỉ mập mờ hỏi:

- Việc đó còn chờ sự thật là như thế nào đã ! Thông Hư đại sư có thể bảo vị tiểu thiếu hiệp kia cho bốn bảo chủ nhìn qua Thạch Phong Thành Chi Thước không?

Đoán biết được ý đồ của Bảo chủ Thanh Long bảo, Thông Hư đại sư vội liếc nhìn sang Viên Kỳ Hải rồi hỏi:

- A di đà Phật! Rốt cuộc mục đích thật sự của Bảo chủ là gì? Là tiếp ứng cho bần tăng, giúp bần tăng hồi sơn hay là vì Thạch Phong Thành Chi Thước?

Trước câu hỏi quá thẳng thắn của Thông Hư đại sư, Bảo chủ Thanh Long bảo do khó nổi trả lời bèn há miệng cười khò lấp:

- Ha ... ha ... ha ...

Tràng cười của Bảo chủ Thanh Long bảo họ Tư Không còn đang vang dội thì ở phía dưới có hai tiếng quát nạt bỗng vang lên:

- Bọn ngươi là ai?

- Giữa thanh thiên bạch nhật, bọn người che kín chân diện như thế này, định giả thần giả quỷ hù dọa ai vậy?

Viên Kỳ Hải tuyệt nhiên chỉ lưu tâm đến bốn chữ "Che kín chân diện", nó vụt kêu lên:

- Bọn ác nhân lại đến rồi kìa, đại sư!

Ngay tức khắc, ở phía dưới liền có tiếng quát hỏi, và là câu quát hỏi bởi một giọng nói the thé:

- Tên trọc đầu Thông Hư đâu? Bản nhân chỉ cần Thông Hư chứ không phải bọn người!

Tiếng bảo là không cần, một cách nói hầu như là vô thường vô phạt, nhưng theo khẩu ngữ thì câu nói đó chẳng khác nào câu "Bản nhân không xem bọn người vào đâu cả"!

Điều này khiến cho Bảo chủ Thanh Long bảo tức giận.

Phóng ngược người trở ra, và lao xuống phía dưới, âm thanh giận dữ của Tư Không bảo chủ liền vang lên:

- Thông Hư đại sư đang được bốn Bảo chủ giám hộ, nhân vật nào dám ngông cuồng ngạo mạn trước mặt bốn bảo chủ?

Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải liền nhân cơ hội này tiến ra bên ngoài và nhìn xuống.

Phía dưới động khẩu chừng một trượng, đối diện với tám nhân vật thuộc phía Tư Không bảo chủ là bốn nhân vật cùng che kín dung diện, bọn này đúng là bọn ác nhân suốt ngày qua vẫn đeo đuổi theo sau Viên Kỳ Hải hòng chiếm đoạt lấy Thạch Phong Thành Chi Thước.

Ngay khi Bảo chủ Thanh Long bảo dứt lời, một trong bốn nhân vật nọ liền gầm lên:

- Hai chữ Bảo chủ nếu dùng để uy hiếp ai khác thì được, chứ đối với bọn ta chẳng qua cũng chỉ là hạng bị thịt mà thôi ! Có gan thì hãy tiếp chiêu ! Đờ !

Vù !

Nói đánh là đánh, nhân vật nọ nhanh tốc bủa vào Bảo chủ Thanh Long bảo một kinh cực mạnh:

Bảo chủ Thanh Long bảo liền phản ứng:

- Khẩu khí thật ngông cuồng. Bốn bảo chủ phải dạy cho người một bài học mới được. Xem đây !

Ào ... Ào ...

Khẽ dướn người về phía trước, Bảo chủ Thanh Long bảo hất nhẹ hai chưởng về phía trước. Một ngọn chưởng lực liền xuất hiện từ tả chưởng của Bảo chủ Thanh Long bảo lao thẳng vào luồng sóng kinh của nhân vật che kín dung diện nọ.

Cùng một lúc với sự động thủ của Bảo chủ Thanh Long bảo, năm nhân vật khác cùng phe với Bảo chủ cũng tiến lên. Và năm người này ngay tức khắc vây chặt lấy ba nhân vật che kín chân diện còn lại, tạo thành một cuộc giao chiến long trời lở đất hết sức ngoạn mục đối với Viên Kỳ Hải.

Ầm !

Ào ... Ào ...

Vù ... Ầm...

Ầm ... Ầm ...

Hàng loạt những tiếng chấn kinh vang lên do một bên sáu người và một bên có bốn người liên tiếp giao thủ.

Và sự thắng bại như thế nào liền được phơi bày.

Ngay sau lần chạm chưởng đầu tiên, Bảo chủ Thanh Long bảo do bị chấn kinh bức lùi lại liền đỏ mặt gầm vang:

- Hảo công phu ! Nhưng chưa phải là hết đâu ! Đờ !

Vì muốn gỡ lại sĩ diện, Bảo chủ Thanh Long bảo lần này vừa lao đến vừa tận lực thi triển những năm chưởng liên hoàn.

Trông thấy hành động này của Bảo chủ, nhân vật che kín chân diện mạo chợt hừ lạnh một tiếng:

- Hừ ! Là Cuồng Long Liên Hoàn chưởng ư? Để xem ngươi được bao nhiêu phân lượng nào ! Đờ !

Ào ...

Vù ... vù ...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Đang khi Bảo chủ Thanh Long bảo và đối phương giao đấu đến loạt chưởng thứ hai, ở bên kia ba nhân vật che kín chân diện tuy gặp phải sức đối kháng của những năm người hợp lực, nhưng kết quả lại nghiêng phần thắng về bọn họ vốn có ít người hơn.

Cả năm nhân vật họ ngay khi biết rõ thực lực của đối phương liền tiến hành lập trận theo sự điều động của kẻ cầm đầu vừa hô hoán:

- Ngũ Hổ Vây Công ! Khởi phát !

Ba kẻ che kín chân diện kia phần thì không xem bọn đối phương năm người là đối thủ xứng tay, phần thì phát hiện được hình tích của Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải, là mục đích thực sự của bọn chúng, một tên trong bọn liền cười lớn:

- Ha ... ha ... ha ! Để đối phó với Ngũ Hổ trận, chỉ một mình ta là đủ rồi ! Lão Lục và lão Thất hãy lo đến việc chánh đi ! Ở đây đã có ta ! Nào !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Một chọi năm mà là năm người được hợp thành một trận thế, bản lãnh của nhân vật này ngay lập tức làm cho hai nhân vật duy nhất còn đứng phía ngoài là Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược phải tái mặt.

Tuy thế hai nhân vật được Thông Hư đại sư nhắc đến qua câu “Nhược kiến nhược, bất nhược kiến tiền” vẫn lộ vẻ bàng quan cho dù hai tên che kín chân diện kia đang lăm lăm đến chỗ Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải đang đứng.

Nghe xong lời lẽ của tên nọ, bảo hai tên đồng bọn là lão Lục và lão Thất lo đến việc chánh, Thông Hư đại sư liền hiểu ngay bọn chúng đã phát hiện được bản thân đại sư và Viên Kỳ Hải.

Biết ở mãi trong thạch động này là hạ sách, đại sư liền cặp Viên Kỳ Hải nhảy xuống phía dưới.

Đại sư vừa hạ thân xong thì hai tên nọ cũng vừa vọt lao đến.

Vút ! Vút ! Cả hai tên che kín chân diện cùng vươn tay và thét ầm:

- Lão trọc thúi ! Để xem lần này ngươi có thoát được không ! Đỡ !

Vù ...

- Cầu tiểu tử ! Tôi ngươi dám bôn cọt bản nhân đáng phải chịu phanh thây. Nạp mạng đi nào !

Ào ... Ào ...

Do đã vận sẵn kinh khi quyết định lộ diện, Thông Hư đại sư vừa xách Viên Kỳ Hải tránh sang một bên vừa nạt lên vang dội:

- Ngã phạt từ bi ! Xem chường !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ...

Phần thì được Thông Hư đại sư đẩy một cái thật mạnh, phần thì bị lực phản chấn từ tiếng chạm kinh nọ tạo thành, Viên Kỳ Hải đã nhanh chóng thoát được chiêu công cực kỳ lợi hại của tên che kín chân diện định nhắm vào nó.

Hụt mất chiêu đầu, tên ác nhân lập tức gào lên:

- Ngươi còn định chạy ư, xú oa nhi ! Xem này.

Vù ...

Sự giận dữ của tên ác nhân này được thể hiện qua chiêu thức độc hiểm và hai lần gào thét đã làm cho Viên Kỳ Hải hiểu ngay rằng hắc chính là tên đã bị nó và Thông Hư đại sư liên tay đả bại vào đêm rạng sáng của hôm nay.

Biết được điều này và biết đối phương đã từng là bại tướng dưới bộ pháp vô danh, Viên Kỳ Hải liền có tâm trạng ung dung khi nó thản nhiên dịch bộ theo đúng bộ pháp vô danh nọ.

Soạt ! Vù !

Vừa ứng dụng những bước dịch chuyển đầu tiên theo bộ pháp, Viên Kỳ Hải liền đặc ý vì đã làm cho tên ác nhân nọ phải đánh trượt thêm một chiêu nữa vào khoảng không.

Hành vi của Viên Kỳ Hải ngay tức khắc nhận được sự phản ứng cực kỳ giận dữ của tên ác nhân.

Hắn luôn miệng quát tháo:

- Xú tiểu tử ! Ngươi lại dám hí lộng bản nhân nữa ư? Đờ !

Soạt ! Vù !

Càng huyệt chiêu, tên ác nhân càng thêm điên cuồng.

Những tiếng quát tháo vang dội của tên này và cung cách tránh chiêu đầy kỳ bí của Viên Kỳ Hải đã làm cho mọi người đương diện dù là thuộc phe nào cũng đều phải quan tâm.

Chính nhờ điều này tên đang giao chiến với Thông Hư đại sư vì có phần nào phân tâm nên Thông Hư đại sư sau vài loạt tiếp chiêu cùng đối phương vẫn có thể tạm thời còn an toàn.

Đồng thời cũng chính vì điều này, không hiểu tại sao Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bắt đầu nhập cuộc.

Lúc đó, tên ác nhân đang giao chiến với Thông Hư đại sư thấy đồng bọn không làm gì được Viên Kỳ Hải, hắn muốn giải quyết nhanh chóng Thông Hư đại sư để phối hợp với đồng bọn hầu xử trí cho xong Viên Kỳ Hải, hắn chợt gầm lên:

- Tên trọc đầu Thông Hư ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đây !

Viu ... viu ...

Tiếng gầm của tên này liền có hiệu lực như một mệnh lệnh, mọi diễn biến sau đó liên tiếp triển khai nhanh không thể tả.

Lo lắng cho Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải liền thi triển bộ pháp để thoát khỏi sự truy đuổi bất lực của tên ác nhân kia, và lập tức đảo người lao vào giữa trận giao chiến giữa Thông Hư đại sư và tên ác nhân nọ.

Vút !

Tên ác nhân kia do không cam lòng để cho Viên Kỳ Hải thoát đi liền vung trảo bám theo:

- Chạy đi đâu? Xem trảo !

Viu... viu ...

Tiền Huỳnh lúc bấy giờ liền động thân. Một ngọn chưởng kinh thập phần thâm hậu liền được Tiền Huỳnh thi triển, quật bổ vào ngọn trảo Hắc Sát của tên ác nhân đang nhắm vào hậu tâm của Viên Kỳ Hải. Tiền Huỳnh còn quát:

- Cuồng đồ ! Hãy còn Tiền mỗ đây mà ! Tiếp chưởng!

Ào ... Ào ...

Không chậm hơn Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược cũng khoa nhanh hữu chưởng.

- Đại sư mau lùi lại, nhường cho Chu mỗ nào ! Đờ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Đến lúc đó, khi tất cả mọi người đương diện với cuộc đấu phải ra tay, tình thế liền biến đổi.

Ngũ Hổ trận thì cố chi trí quần chặt lấy một tên che kín chân diện.

Tiền Huỳnh thì một chọi một quyết ngăn trở tên che kín chân diện thứ hai, không cho hắn có dịp hớ tay để tìm cách đoạt mạng Viên Kỳ Hải.

Chu Bất Nhược thì liên tay cùng Thông Hư đại sư, cả hai cùng quần thảo với tên ác nhân che kín chân diện thứ ba.

Còn Viên Kỳ Hải, do thấy Thông Hư đại sư vẫn an toàn nhờ có thêm trợ thủ, nó lại thấy Bảo chủ Thanh Long bảo đang vì giao chiến với một tên ác nhân nên phải rơi vào thế kém, nó liền dịch chuyển thân hình lao đến chỗ Tư Không bảo chủ.

Những tiếng chấn kinh và những tiếng quát tháo ầm ĩ vẫn vang ra khiến cho cả một vùng đồi núi đều ngập ngụa toàn những sát khí.

Và nổi trội hơn hết là tiếng quát tháo giận dữ của tên đang giao chiến với Bảo chủ Thanh Long bảo.

Tên này trước đó đã có phần kinh nghi khi nhận ra đồng bọn của hắn dù có thân thủ bất phàm nhưng lại không làm gì được một đứa bé là Viên Kỳ Hải. Và bây giờ đến lượt hắn phải trải qua những tâm trạng cực kỳ rối loạn khi hắn đang bị chính Viên Kỳ Hải làm cho loạn nhãn, loạn luân cước bộ bằng chính một loạt bộ pháp biến ảo khác phàm.

Không những thế, Viên Kỳ Hải nào chỉ vận dụng bộ pháp kỳ lạ kia không thôi, nó còn làm cho tên ác nhân nọ phải bối rối không ít khi nó luôn dùng những nắm tay bé xíu của nó để vỗ bồm bộp vào bất kỳ một trọng huyệt nào của đối phương mỗi khi có dịp.

Những cái vỗ này của Viên Kỳ Hải tuy không gây được bất kỳ thương tích nào cho tên ác nhân, vì bản thân nó chưa có võ công, nhưng dẫn sao những cái vỗ đó cũng làm cho chân khí nội thể của tên nọ phải bị gián đoạn ! Vào những lần như thế, Bảo chủ Thanh Long bảo vốn là nhân vật thành danh đã lâu nên kinh dị có thừa. Tư Không bảo chủ nào dám bỏ lỡ những cơ may hiếm hoi như vậy. Do đó khi thấy đối phương có phần nào gián đoạn chân khí, Bảo chủ Thanh Long bảo liền cấp tốc ra chiêu, buộc đối phương phải nhanh chóng chống đỡ trong tình thế bị động.

- Ác ma ! Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Đưa được đối phương vào thế hạ phong, Bảo chủ Thanh Long bảo phần khích gầm nữa:

- Cuồng đồ ngoa ngôn ! Để xem người còn chống đỡ được bao lâu nữa ! Xem chiêu Cuồng Long Bật Vỹ này !

Vù.. vù ...

Ào ...

Ầm ... Ầm...

Không chế ngự được Bảo chủ Thanh Long bảo, trái lại còn bị Bảo chủ quật cho mấy kinh, tên ác nhân nọ càng thêm căm giận kẻ đã phá binh hãn là Viên Kỳ Hải.

Hắn liền nường đà tháo lui để khể xoay người và tiếp cận với Viên Kỳ Hải. Chớp đúng thời cơ, hắn quát lên giận dữ:

- Cầu oa nhi ! Người phải c...h...ế ...t !

Viu ... viu ...

Hắn vụt bổ xuống đỉnh đầu Viên Kỳ Hải một tuyệt kỹ lợi hại mà Viên Kỳ Hải mấy lúc gần đây đã từng nghe biết, đó là Hắc Sát Phi Trảo !

Bình tâm và thản nhiên, Viên Kỳ Hải ung dung dịch bộ và tin tưởng hoàn toàn vào bộ pháp vô danh kia giúp nó thoát được chiêu của lợi hại của tên ác nhân.

Quả nhiên là như vậy, Viên Kỳ Hải ngay sau đó liền thoát được thế nguy trong gang tấc.

Soạt ! Vù ...

Nhưng tên ác nhân nọ vốn có mưu đồ sẵn, hắn bỗng thốt ra một tiếng cười lạnh cực kỳ âm hiểm:

- Hừ ! Lần này người đành chấp thuận tuân theo mạng số thôi ! Nằm xuống !

Vút ... vút ...

Từ tả thủ của tên ác nhân, hai đạo kim quang liền xuất hiện. Hai đạo kim quang này cứ lấp lánh phản chiếu ánh dương quang và lao nhanh như tên bắn vào người Viên Kỳ Hải.

Vừa nhìn thấy thủ pháp tàn độc này của đối phương, Bảo chủ Thanh Long bảo bỗng thất thanh kêu lên:

- Bắc Cương Tàn Hồn châm ! Bọn người là người của Bắc Cương lão tổ?

Tiếng kêu của Bảo chủ Thanh Long bảo ngay tức khắc làm cho toàn trường cùng chấn động. Mọi người cùng đình thủ để nhìn về phía này, bất kể là người của phe nào, chỉ có Viên Kỳ Hải là vẫn tiếp tục di chuyển và không biết rằng bản thân nó đang cách cái chết không xa.

Hồi 8

**KHÁC CHỦ TRƯỞNG CAO NHÂN ĐỐI CHỐI
HIỆN TƯỢNG LẠ PHÁT BỞI DỊCH CÂN**

Nói thì lâu nhưng diễn biến xảy ra chỉ trong một lượt chớp mắt.

Tai vừa nghe đến bốn chữ Bắc Cương Lão Tổ, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược vốn đang bất động bỗng rùng mình và cùng lao đến chỗ Viên Kỳ Hải.

Cả hai tuy nhanh nhưng cũng không sao nhanh bằng hai đạo kim quang nọ

Và tất cả mọi người, kể cả Thông Hư đại sư đều phải tin chắc rằng sinh mạng của Viên Kỳ Hải kể như đã tận. Họ chỉ cần chờ hai ngọn kim quang nọ cắm phập vào người Viên Kỳ Hải là mọi việc sẽ xong.

Tuy nhiên, đúng vào lúc đó có lần lượt ba tiếng quát bỗng vang lên làm chấn động thính nhĩ của mọi người.

- A di đà Phật! Đúng là nghiệt chướng mà !

- Vô lượng thọ phật ! Bọn người Bắc Cương lại đến tận đây lộng hành sao?

- Tặc nhân ác độc ! Đáng chết !

Vút ! Vút ! Vút!

Dư âm của ba tiếng quát nọ còn vang vọng, ba bóng nhân ảnh liền xuất hiện giữa đường trường.

Và cả ba bóng nhân ảnh nọ đều có những hành động khác nhau nhưng lại nhanh không tưởng.

Một người thì lao ngang qua Viên Kỳ Hải để cuộn lấy Viên Kỳ Hải và đưa nó qua một bên.

Người thứ hai thì vũ lộng ống tay áo để nhẹ nhàng tóm gọn hai ngọn kim quang lợi hại nọ, không cho chúng tiếp tục lao đi và đoạt mạng Viên Kỳ Hải.

Nhân vật còn lại, ngay sau khi buông ra hai chữ đáng chết liền quật thẳng một kinh cực kỳ thâm hậu vào tên ác nhân là kẻ vừa phóng xuất hai đạo kim quang kia.

Ào ... Ào ...

Ầm !

Oa ! Phịch !

Toàn trường lại một phen nữa rúng động trước những sự việc vừa nhanh vừa ngoài sức tưởng này.

Và ngay khi tên ác nhân nọ phải ngã ra chết thảm, có nhiều tiếng hô hoán bỗng vang lên.

Thông Hư đại sư thì kêu:

- Là phật giá của Đại sư bá phương trượng?

Bảo chủ Thanh Long bảo kêu:

- Tiên Thiên Khí Công? Là Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang phái !!!

Ngũ Hổ đồng thanh tán dương:

- Là Xích Dương Chưởng của Uy Hiển Phục Ma đại hiệp ! Minh chủ đến rồi ! Minh chủ đã đến rồi.

Còn Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bỗng tru tréo lên:

- Bọn người chạy đi đâu? Mau đứng lại !

Vút ! Vút !

Tiếng tru tréo của Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược liền làm cho toàn trường gồm tất cả là mười một người kể cả ba nhân vật vừa xuất hiện cũng đưa mắt nhìn về phía đó.

Và tất cả cùng nhìn thấy Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược chỉ như hai cái chấm nhỏ đang cố sức chạy đuổi theo ba tên che kín chân diện kia đã lợi dụng tình thế để bỏ chạy lấy thân.

Trông thấy thế, nhân vật vừa xuất hiện đã dùng Xích Dương Chưởng đoạt mạng một tên ác nhân được Ngũ hổ hô hoán gọi là minh chủ liền chớp động thân hình định đuổi theo.

Nhưng tiếng kêu của Thông Hư đại sư bỗng vang lên khiến cho minh chủ phải dừng lại:

- A di đà Phật ! Minh chủ xin hãy dừng chân ! Bần tăng đang có việc cần phải thỉnh ý minh chủ !

Vừa được buông tha, Viên Kỳ Hải do mãi ngắm nhìn vị minh chủ võ lâm nên quên cả việc phải đáp tạ người vừa cứu mạng nó.

Viên Kỳ Hải chỉ biết rằng nhân vật vừa dùng thân pháp thượng thặng để đưa nó dịch chuyển sang phương vị khác là một vị cao tăng mà thôi ! Còn như vị cao tăng đó có là phương trượng của Thiếu Lâm phái hay là đại sư bá của Thông Hư đại sư hay không đó là điều nó chưa cần phải quan tâm vội. Nó đang chú mục vào minh chủ võ lâm mà nó đã nghe Tạ tổng tiêu đầu, Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng tán tụng, còn Mã trưởng lão của Cái Bang thì luôn có thái độ dè chừng.

Trước mặt nó bên cạnh một vị đạo trưởng có niên kỷ ngoại ngũ tuần là một nhân vật có dáng vẻ bên ngoài thật dễ mến. Nhân vật này chỉ trạc tứ tuần nhưng nhất nhất mỗi một động tác của nhân vật này đều làm cho bất kỳ ai khi đối diện đều dễ nảy sinh lòng cảm phục. Nhân vật nọ không cần bày tỏ những sự giận dữ ra mặt nhưng qua ánh mắt cũng biểu lộ một oai khí dễ khiếp phục lòng người. Thần thái của nhân vật này như vậy chẳng trách quần hùng võ lâm sao không tin tưởng và công cử làm minh chủ Trung Nguyên.

Đến như Thông Hư đại sư mà nhân vật đang được Viên Kỳ Hải mến mộ, khi đối diện với nhân vật này cũng phải tỏ ra khiêm cung nhất mực.

Vì lẽ đó, thái độ của Thông Hư đại sư liền lộ vẻ băn khoăn khi nghe vị minh chủ võ lâm bảo:

- Đại sư cần chỉ giáo bản nhân điều gì xin để sau hãy nói ! Bản nhân chỉ muốn đuổi theo bọn tà ma Bắc Cương kia để hỏi cho minh bạch mọi sự mà thôi.

Thông Hư đại sư vội vã phân minh:

- A di đà Phật! Ý định của minh chủ thật là xác đáng, bần tăng rất áy náy khi phải tạ ơn minh chủ lại ! Mong minh chủ lượng thứ cho sự thất ngôn của bần tăng.

Thấy Thông Hư đại sư vẫn không thay đổi ý định, vị minh chủ đành thờ hỏi:

- Xem ra bản nhân không lưu lại không được rồi ! Có chuyện gì quan trọng lắm sao, đại sư?

Nghe xong lời này, Thông Hư đại sư biết rằng vị minh chủ võ lâm đã chấp thuận việc lưu lại để nghe đại sư nói. Thông Hư đại sư lúc bây giờ mới quay nhìn vào vị cao tăng vừa xuất hiện để bẩm trình:

- Phương trượng đại sư bá ! Tiểu tăng có chuyện hệ trọng muốn bẩm báo đến phương trượng ! Đó là ...

Xua tay ngăn lại, vị cao tăng nọ bảo:

- Thông Hư ! Nếu là chuyện của nhị đệ Ngươn Tri thì bản tọa và Đại Hà đạo trưởng đã nghe Hà Vân nói cả rồi ! Còn như người muốn đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thước thì tốt. Trước hết người nên nói với Tiêu minh chủ để minh chủ liệu lý !

Vậy là đã rõ, nếu bọn người Thanh Long bảo chạm mặt với Tạ Linh Vân, tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục thì Tiêu minh chủ với hai vị chưởng môn hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang lại gặp Hà Vân đạo trưởng. Chẳng trách tất cả cùng xuất hiện kịp thời ở nơi này.

Được lệnh dụ của phương trượng, Thông Hư đại sư liền quay sang Tiêu minh chủ:

- A di đà Phật ! Nếu minh chủ đã biết rõ mọi việc, bần tăng chỉ xin minh chủ tỏ rõ chủ trương về Thạch Phong Thành Chi Thước và chủ nhân hiện giờ của nó là Viên Kỳ Hải tiểu thí chủ đây ! Còn mối thù bất cộng đái thiên do môn hạ Bắc Cương Lão Tổ gây ra cho gia sư, bần tăng và tệt phái không dám làm phiền đến minh chủ.

Tuy có phần kính ngưỡng phong thái uy凛 đến quang minh chính đại của minh chủ võ lâm, nhưng do Thông Hư đại sư cứ tùy tiện sắp đặt mà không lý gì đến cảm nghĩ cá nhân, lại do những lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão, nên Viên Kỳ Hải vừa nghe Thông Hư đại sư nói xong liền kêu lên:

- Đại sư ! Việc của tiểu diệt, tiểu diệt tự có chủ trương. Tiểu diệt không cần ai khác phải lo lắng cho tiểu diệt.

Phản ứng của Viên Kỳ Hải như vượt ra ngoài liệu định, Thông Hư đại sư sửng sốt hỏi lại:

- Tiểu thí chủ không hài lòng ư? Không lẽ tiểu thí chủ không biết rằng chỉ có Tiêu minh chủ đây mới là người duy nhất giữ được an toàn cho tiểu thí chủ sao?

Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì minh chủ đã ôn tồn hỏi nó:

- Vậy ý của tiểu huynh đệ là như thế nào? Theo như Hà Vân đạo trưởng nói thì bọn người bấy lâu nay muốn lấy mạng tiểu huynh đệ là môn hạ của Bắc Cương lão tổ, tiểu huynh đệ không sợ sao?

Một lần nữa, khi Viên Kỳ Hải chưa kịp tỏ rõ thái độ thì đến lượt Bảo chủ Thanh Long bảo lên tiếng:

- Vị tiểu thế huynh tuy không được bao nhiêu niên kỷ nhưng quả là có khí phách hơn người.

Vừa tiến lại gần Viên Kỳ Hải, Bảo chủ Thanh Long bảo vừa tiếp tục nói:

- Bình sinh bốn Bảo chủ vẫn thường mến mộ những ai có đờm lược như tiểu thế huynh. Hay là thế này vậy, tiểu thế huynh cứ về Thanh Long bảo mà lưu ngụ ! Tuy Thanh Long bảo không là long đàm hổ huyết nhưng bốn Bảo chủ có thể cam đoan rằng môn hạ của Bắc Cương Lão Tổ sẽ không làm gì được tiểu thế huynh ! Tiểu thế huynh nghĩ sao?

Lộ vẻ không tin, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi lại:

- Thật thế sao, Bảo chủ?

Hiểu sai ý của Viên Kỳ Hải, Bảo chủ Thanh Long bảo liền huênh hoang:

- Thật vậy sao lại không thật ! Tiểu thế huynh mà lọt được vào bốn bảo thì cứ kể như là vững như bàn thạch.

Viên Kỳ Hải vẫn vô tâm kêu lên hỏi:

- Ý của tiểu diệt không phải như vậy ! Tiểu diệt chỉ muốn hỏi là Bảo chủ sẽ phải đối phó với bọn ác nhân như thế nào khi mới rồi đây suýt nữa Bảo chủ đã bị bọn chúng đả bại !

Câu hỏi quá rõ của Viên Kỳ Hải dù là không có ác ý nhưng lại quá đủ làm cho Bảo chủ Thanh Long bảo phải sượng sùng đến đỏ mặt.

Chẳng những thế, Tiêu minh chủ không hiểu tại sao lại buông ra một tiếng cười, ngụ ý châm chọc Bảo chủ Thanh Long bảo.

Tuy chỉ là một tiếng cười khẩy không hơn không kém nhưng tiếng cười đó lại đủ sức khích nộ Bảo chủ Thanh Long bảo. Lão khế nạt hỏi:

- Tiêu minh chủ sao lại cười? Hay ý của Tiêu minh chủ là xem thường Thanh Long bảo của mỗ?

Lộ vẻ ân hận, Tiêu minh chủ vội vàng nói chữa lại:

- Tư Không huynh lượng thứ cho ! Ý của bản nhân không phải như Tư Không huynh nghĩ đâu ! Bản nhân xin tạ lỗi vậy !

Tuy biết rằng lời nói của Tiêu minh chủ không phải là thật lòng, nhưng Bảo chủ Thanh Long bảo do không tiện phát tác nên đành phải im lặng chịu đựng:

Quan sát qua mọi việc, Viên Kỳ Hải biết rằng chỉ vì một lời nói vô tâm của nó đã khiến cho Bảo chủ Thanh Long bảo phải hổ thẹn.

Viên Kỳ Hải liền tiến lại gần Bảo chủ Thanh Long bảo. Nó vọi thủ lễ như thường thấy ở các nhân vật giang hồ, và lên tiếng tạ lỗi:

- Bảo chủ ! Tiểu đệ vì bất quá không biết phân cân nặng nhẹ, có trót lỡ lời mong Bảo chủ bỏ qua cho.

Vùng cười lớn, Bảo chủ Thanh Long bảo khẽ đặt tay lên vai Viên Kỳ Hải, đúng vào huyệt kiên tĩnh và nói:

- Ha ... ha ... ha ... ! Không hề gì ! Tiểu thế huynh đã không thích Thanh Long bảo của mỗ thì thôi vậy ! Bồn bảo chủ không trách gì tiểu thế huynh đâu.

Cùng với cái đặt tay của Bảo chủ Thanh Long bảo, Viên Kỳ Hải bỗng rung mình khi cảm nhận có một luồng nhiệt khí chợt xuất hiện ở ngay đầu vai. Và luồng nhiệt khí này liền đi xuyên qua kiên tĩnh huyệt, xuất phát từ lòng bàn tay của Bảo chủ Thanh Long bảo và xộc thẳng vào vùng tâm thất của Viên Kỳ Hải.

Đúng lúc đó, dù toàn thân đang chấn động và tâm trí hoang mang mơ hồ nhưng tai của Viên Kỳ Hải vẫn nghe được một câu niệm phật hiệu từ phía sau vọng đến.

- A di đà Phật!

Tiếng niệm phật này có tác dụng như tiếng chuông cảnh tỉnh, Viên Kỳ Hải liền hoàn hồn tỉnh lại.

Vẫn chưa hết, ở đầu vai còn lại của Viên Kỳ Hải bỗng có ai đó đặt tay lên. Và một giọng nói trầm hùng liền được phát ra:

- Nhận được lỗi và liền tạ lỗi tiểu huynh đệ quả là người biết phục thiện. Bả nhân vẫn hay khâm phục những hạng người như tiểu huynh đệ ! Thật hiếm có, hiếm có.

Vẫn một tình trạng như vậy, khi bàn tay thứ hai vừa đặt lên đầu vai còn lại của Viên Kỳ Hải, một luồng nhiệt khí liền xuất hiện. Cùng khởi phát từ kiên tĩnh huyệt, luồng nhiệt khí thứ hai này cứ lăm lăm xộc thẳng vào vùng tâm thất của nó như muốn đối chọi lại với luồng nhiệt khí kia.

Trong nháy mắt, bên trong nội thể của Viên Kỳ Hải đồng thời xuất hiện đến hai luồng nhiệt khí. Và hai luồng nhiệt khí này nếu Viên Kỳ Hải chưa kịp thời tỉnh lại bởi ảnh hưởng của tiếng niệm phật kia, có lẽ đã tự hóa giải lẫn nhau và không lưu lại một chút dấu vết nào ở trong người Viên Kỳ Hải cả.

Nhưng sự thật lại diễn ra không phải như thế.

Vừa tỉnh lại, Viên Kỳ Hải thần trí kịp thời minh mẫn nên bất giác hít vào một hơi thật sâu như phản ứng thường có khi gặp phải chuyện bất ngờ.

Và thật là, có lẽ là Viên Kỳ Hải đã tập thở nạp theo những lối vẽ ngoằn ngoèo bằng chu sa của hai bức họa nhân đồ nên khi Viên Kỳ Hải hít sâu vào, hai luồng nhiệt khí nọ bỗng chuyển đổi phương hướng.

Thay vì chúng xộc thẳng vào tâm thất và đối chọi thẳng vào nhau thì chúng lại được dẫn lưu theo nhịp thở sâu của Viên Kỳ Hải và chạy tót luôn vào đan điền huyết của nó.

Hiện tượng này xảy ra nếu có ai biết được thì chỉ có duy nhất mỗi một mình Viên Kỳ Hải mà thôi.

Quá bất ngờ trước hiện tượng này, thêm nữa hai bàn tay trên hai đầu vai của Viên Kỳ Hải đột nhiên lại run bần lên làm cho Viên Kỳ Hải phải giật mình và bước lùi lại thật mạnh.

Hai bàn tay nọ liền rơi khỏi đầu vai của Viên Kỳ Hải ! Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải mới nhận ra nhân vật thứ hai đặt tay lên vai nó chính là Tiêu Minh chủ.

Thoát khỏi hai bàn tay và cũng là tránh được hai luồng nhiệt khí quái lạ nọ, Viên Kỳ Hải càng thêm bất ngờ trước vẻ mặt có phần hoang mang hốt hoảng của chủ nhân hai bàn tay nọ là Tiêu Minh chủ và Bảo chủ Thanh Long bảo.

Thở ra một hơi dài, Viên Kỳ Hải vừa định lên tiếng hỏi cả hai là chuyện gì đã xảy ra thì một hiện tượng khác lạ nữa bỗng xuất hiện khiến nó phải ngậm miệng lại.

Đó là một luồng nhiệt khí thứ ba bỗng xuất hiện bên trong nội thể của nó.

Lần này luồng nhiệt khí này không phải là do ai chạm vào nó mà thành. Ngược lại, luồng nhiệt khí kia lại khởi phát từ huyết đan điền của chính nó. Và cùng với lần thở ra của nó, luồng nhiệt khí quái lạ nọ bỗng dẫn lưu khắp người nó.

Cũng như trước đó, Viên Kỳ Hải đã tập thở nạp theo những lần vẽ ngoằn ngoèo nối kết ba trăm sáu mươi huyết đạo lớn nhỏ lại với nhau, luồng nhiệt khí này cũng di chuyển y như vậy.

Và sau ba lần thở nạp của Viên Kỳ Hải, luồng nhiệt khí đó sau khi đi đủ các kinh mạch liền qui hồi về đan điền.

Tiếp đó, luồng nhiệt khí lại tiếp tục chu lưu theo đúng chu trình đó và cứ di chuyển mãi không thôi, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn phải thở nạp.

Viên Kỳ Hải không thể không thầm hỏi: "Dẫu biết rằng ta đã tập thở nạp theo đúng Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ nhưng tại sao nội thể của ta lại xuất hiện luồng nhiệt khí kỳ quặc này? Nó từ đâu mà xuất hiện? Tại sao nó phải chịu lưu theo những lần vẽ bằng chu sa của hai bức họa nhân đồ? Luồng nhiệt khí này có điều lợi hay sẽ gây hại cho ta? Ta có nên tiếp tục thở nạp theo Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ nữa không?"

Vừa là hoang mang vừa lại hối hận, Viên Kỳ Hải thầm kêu khổ, bây giờ dù nó có muốn ngưng thở nấp mà nó đã luyện theo Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ do vô tình nhật được thì cũng không sao ngưng được. Bởi nó đã lỡ luyện đến nhập tâm rồi, và bây giờ lỗi thở nấp đó lại là một sự kiện vừa gắn chặt vào lối sống của nó, và là một thể nhất quán với bản thân con người của nó mất rồi. Nó không thể nào ngưng lại hoặc sửa đổi gì được nữa.

Vẻ mặt của nó có lẽ quá ngờ nghệch khiến cho có người phải hỏi nó:

- A di đà Phật ! Tiểu thí chủ đã làm sao rồi?

Đây là thanh âm giọng nói của người lúc mới rồi đã niệm Phật hiệu làm cho nó kịp tỉnh lại.

Nó ngược mắt nhìn lên và nhận ra đó là ai.

Nó hoàn hồn tỉnh lại và nhìn người đó với vẻ tri ân. Vì người đó chính là phương trượng Thiếu Lâm phái.

Đúng lúc nó tỉnh lại lần thứ hai, hai thanh âm khác lại lần lượt vang lên.

Hồi 9

BỞI NGHI KỶ: THANH LONG GIẬN DỮ ĐỂ TRỌN TIN: ĐỀ XUẤT HAI ĐIỀU

- Hừ ! Nội công của Tiêu Minh chủ thật đáng khâm phục.

Ngay sau câu nói của bảo chủ Thanh Long bảo là âm thanh châm chọc của Tiêu Minh chủ:

- Nội lực của Bảo chủ cũng chẳng kém gì ! Bội phục, thật bội phục !

Nghe nhưng không hiểu, Viên Kỳ Hải bất ngờ lên tiếng:

- Minh chủ và Bảo chủ đã sao rồi? Việc gì vừa mới xảy ra cho tiểu diệt vậy?

Qua sự ngỡ ngàng của Viên Kỳ Hải, qua câu hỏi hàm ý lo lắng của phương trượng Thiếu Lâm và qua mấy câu nói ngụ ý châm chọc nhau của Tiêu minh chủ và Bảo chủ Thanh Long Bảo, Thông Hư đại sư dọ đoán được điều gì đã xảy ra liền hốt hoảng hỏi Viên Kỳ Hải:

- A di đà Phật ! Tiểu thí chủ có cảm thấy khó chịu ở trong người không?

Không hiểu tại sao Thông Hư đại sư lại hỏi như vậy, Viên Kỳ Hải gượng cười đáp lại:

- Tiểu diệt vẫn không hề gì, đa tạ đại sư đã quan tâm.

Nghe Viên Kỳ Hải vẫn còn đối đáp được, không có một biểu hiện nào bất thường, Thông Hư đại sư thở phào nhẹ nhõm và lên tiếng trách Bảo chủ Thanh Long Bảo:

- Ngoài miệng Bảo chủ nói là không trách, vậy tại sao Bảo chủ lại nhả kinh định hủy diệt vị tiểu thí chủ này vậy? Nếu không nhờ Tiêu minh chủ kịp thời vận lực đối kháng, liệu Bảo chủ có thoát được công đạo võ lâm do Tiêu minh chủ chủ trì không?

Giận đến xám ngoét sắc diện, Bảo chủ Thanh Long bảo hậm hực bảo:

- Từ lâu bốn Bảo chủ vốn đã bất phục Tiêu minh chủ ! Nay với công phu bàng môn tà đạo mà Tiêu minh chủ vừa thi triển, bốn Bảo chủ quyết không chịu sự sai khiến của y nữa ! Ngũ Hổ ! Chúng ta đi thôi !

Bảo chủ Thanh Long bảo vừa mới quay người, chưa kịp bỏ đi, Tiêu minh chủ bỗng lên tiếng ngăn lại:

- Dừng lại đã nào, Bảo chủ!

Bảo chủ Thanh Long bảo liền quay lại và quắc mắt nhìn Tiêu minh chủ với câu hỏi gay gắt:

- Tôn giá kêu bốn Bảo chủ là có gì chỉ giáo? Có phải tôn giá định dùng uy quyền của một Minh chủ để bức bốn Bảo chủ động thủ phải không?

Vút ! Vút !

Năm nhân vật thân cận với Bảo chủ Thanh Long bảo là Ngũ Hổ bất ngờ động thân và lao đến đứng ngay phía sau Bảo chủ Thanh Long bảo!

Tình thế này ngay tức khắc làm cho hiện trường vốn hòa dịu bỗng trở nên khẩn trương.

Vị phương trượng Thiếu Lâm phái buộc phải lên tiếng trấn định mọi người:

- A di đà Phật ! Tư Không Bảo chủ và Tiêu minh chủ có thể nghe bần tăng nói một lời được không? Họa Bắc Cương vừa mới xuất hiện, nếu nhị vị vì mối bất hòa nhỏ mà xảy ra xung đột, hậu họa thiệt khó lường. Bần tăng mong nhị vị lấy giang hồ làm trọng và mau mau bình tâm lại ! A di đà Phật !

Lời nói từ tốn và khoan hòa của vị phương trượng Thiếu Lâm phái làm cho thần sắc của Bảo chủ Thanh Long bảo thoáng lắng dịu.

Tuy nhiên, sắc thái giận dữ liền trở lại với Tư Không Bảo chủ khi Tiêu minh chủ vừa cười nhẹ vừa lên tiếng hỏi:

- Phương trượng nói thật đúng, bản nhân không hề để tâm đến việc này ! Chỉ có điều bản nhân muốn nghe Tư Không Bảo chủ giải thích cho bản nhân một điều ! Tại sao Tư Không Bảo chủ lại gọi công phu của bản nhân là bàng môn tà đạo?

Bằng giọng phẫn nộ, Tư Không Bảo chủ phản ứng lại bằng một câu hỏi:

- Hừ ! Tôn giá còn định chối ư? Vậy tôn giá giải thích ra sao về hiện trạng lúc mới rồi?

Câu hỏi khá mập mờ của Bảo chủ Thanh Long bảo đương nhiên đã làm cho hai vị chư ông môn hai đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang và làm cho Thông Hư đại sư khó hiểu. Tất cả cùng nhìn sang Tiêu minh chủ để xem Tiêu minh chủ sẽ đối đáp như thế nào.

Ngược lại, Tiêu minh chủ cũng đặt một câu hỏi tương tự cho Bảo chủ Thanh Long bảo:

- Chính bản nhân cũng đang muốn hỏi Bảo chủ về việc này. Công phu mà Bảo chủ vừa thi triển là loại công phu gì? Dường như đó không phải là sở học gia truyền của Tư Không Bảo chủ thì phải?

Đang chờ nghe giải thích không ngờ lại nghe đối phương hỏi ngược lại, Bảo chủ Thanh Long bảo vụt cười dài:

- Ha ... ha ... ha ... ! Toôn giá cho bốn Bảo chủ là trẻ lên ba hay sao? Lời nói khóa lấp của tôn giá không thể che mắt bốn Bảo chủ được đâu.

Hai mắt chột long lên, Tiêu minh chủ thoáng giận:

- Lời nói của bản nhân không phải là lời nói để khóa lấp, Bảo chủ không được ngậm máu phun người.

Song phương dù đã qua lại mấy lời nhưng vẫn không giải thích cho những người còn lại hiểu rõ được sự thực. Càng nghe càng hoang mang, Đại Hà đạo trưởng buộc phải hỏi chen ngang:

- Vô lượng thọ phật ! Rốt cuộc nhị vị có thể giải thích là chuyện gì đã xảy ra hay không?

Cười gằn một tiếng, Bảo chủ Thanh Long bảo hất hàm bảo:

- Nếu đạo trưởng muốn hiểu rõ mọi việc sao không hỏi Tiêu minh chủ võ lâm kia?

Trước những cái nhìn dò hỏi của hai vị chưởng môn đại phái võ lâm và của Thông Hư đại sư, Tiêu minh chủ do không giải thích được đành phải nhún vai và cười nhẹ.

Thấy thế, Bảo chủ Thanh Long bảo vừa quay người bước đi vừa bảo:

- Nếu tôn giá thấy không nên giải thích thì thôi vậy, cáo biệt !

Vút !

Lần này do không một ai lên tiếng ngăn lại nên Bảo chủ Thanh Long bảo và bọn Ngũ Hồ cứ ung dung bỏ đi.

Tuy nhiên trước khi bóng ảnh của sáu nhân vật Thanh Long bảo vừa khuất dạng thì ngược chiều với họ lần lượt có hơn mười bóng người xuất hiện

Số người còn lại đang đưa mắt nhìn theo những tưởng đâu những bóng người vừa xuất hiện rất có thể là địch nhân và thế nào bọn người Thanh Long bảo cũng bị ngăn trở.

Nhưng sau đó, hai tốp người đi ngược chiều họ vẫn thản nhiên lướt ngang qua nhau làm cho nhóm người cùng đứng với Viên Kỳ Hải phải kinh ngạc.

Chỉ khi mười mấy bóng người đó đến gần hơn thì sự việc mới được làm rõ. Đó là năm nhân vật thuộc Võ Đang phái do Hà Vân đạo trưởng dẫn đầu, ba vị tăng nhân cũng trạc niên kỷ với Thông Hư đại sư, Mã, Hoa hai vị trưởng lão của Cái Bang, Tà tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục và hai nhân vật xa lạ nhưng có thần thái thật đặc biệt với hai đốc kiếm nhô lên ở hai đầu vai.

Ngay khi mười mấy bóng người này xuất hiện, tất cả liền quẩn lấy những người đương diện tạo thành bốn nhóm người rõ ràng.

Năm vị đạo nhân sau khi thi lễ với Đại Hà đạo trưởng liền vòng ra sau Đại Hà đạo trưởng. Tất cả đều là môn hạ Võ Đang phái.

Ba vị tăng nhân kia đương nhiên là phái đứng chung chỗ với Thông Hư đại sư vì họ là môn hạ Thiếu Lâm phái và là sư huynh sư đệ với Thông Hư đại sư.

Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang sau khi ngó nhìn Viên Kỳ Hải để xem nó có được nguyên vẹn hay không, rồi đứng ở hai bên Viên Kỳ Hải.

Hai nhân vật có thần thái đặc biệt kia thì không nói không rằng chỉ lẳng lẳng đứng phía sau Tiêu minh chủ.

Còn Tà tổng tiêu đầu thì sau một lúc phân vân liền tiến đến thi lễ với vị phương trượng của Thiếu Lâm phái:

- Đệ tử Tạ Linh Vân xin tham kiến phương trượng đại sư bá.

Quay sang Thông Hư đại sư, Tạ tổng tiêu đầu lại hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra cho bọn người Thanh Long bảo vệ sư huynh? Tạ mỗi có chào hỏi Tư Không Bách nhưng y cứ hằm hằm mà không nói gì. Có phải vẫn là việc Tư Không Bách bắt phục Tiêu minh chủ mà ra không?

Vì không tiện giải thích nhiều, vả lại dù có muốn giải thích thì cũng không biết gì để giải thích nên Thông Hư đại sư chỉ gật đầu chiều lệ mà thôi.

Thái độ của Tiêu minh chủ thật khác lạ. Thay vì giải thích rõ ngọn ngành như bao nhiêu người đang tỏ ý chờ đợi, Tiêu minh chủ lại thản nhiên hỏi hai nhân vật đeo kiếm đang đứng như hai pho tượng ở phía sau:

- Thư Hùng Song Kiếm! Hai người đến đây để làm gì? Sao không lưu lại Chính Nghĩa Sảnh để chờ ta quay lại?

Nhân vật đứng ngay bên tả vị Minh chủ liền khẽ nghiêng người đáp lại:

- Sư phụ ! Do Tạ tổng tiêu đầu khẩn thiết yêu cầu và vì bọn đệ tử không biết lão nhân gia người đã đến đây cho nên ...

Tỏ vẻ đã hiểu, Tiêu minh chủ chợt đưa tay lên làm hiệu ngăn lại:

- Được rồi ! Lối hành sự của hai người thật nhanh nhạy, ta không trách. Do ta đang lúc đàm đạo với Ngươn Tuệ đại sư và Đại Hà đạo trưởng có tình cờ nghe Hà Vân đạo trưởng nói qua mọi việc, nên ta không kịp báo về Sảnh cho hai người nghe.

Nói xong, Tiêu minh chủ chợt đưa mắt nhìn mọi người khắ lượt rồi chậm rãi nói:

- Việc môn hạ của Bắc Cương Lão Tổ vừa xuất hiện rất có thể liên quan đến việc Ngươn Trí đại sư lâm thảm tử ! Dù Thiếu Lâm phái đã có lời nhưng bản nhân chính là Minh chủ võ lâm, chuyện này nhất định bản nhân sẽ điều tra hư thực. Riêng việc Thạch Phong Thành Chi Thước có quan hệ mật thiết với điều bí ẩn bấy lâu nay vẫn bao trùm võ lâm Trung Nguyên của chúng ta, chư vị có cao kiến gì xin cứ nói. Bản nhân sẵn lòng nghe chỉ giáo.

Tạ tổng tiêu đầu vì trước đó đã có sẵn chủ trương liền lên tiếng trước tiên:

- Chính vì điều này Tạ mỗ mới chạy đến Chính Nghĩa Sảnh để kêu cầu. Theo Tạ mỗ, Tiêu minh chủ nên liệu ý việc này thì hơn.

Biết Tạ tổng tiêu đầu vì đến sau một bước nên không thể biết việc Viên Kỳ Hải đã khẳng khái chối từ đề nghị này, Thông Hư đại sư khẽ hắng giọng :

- Tạ lão đệ ! Bần tăng cũng đã có kiến nghị như vậy, nhưng tiểu thí chủ đây không bằng lòng. Tạ lão đệ thử khuyên can một lời xem.

Không chờ Tạ tổng tiêu đầu lên tiếng, Viên Kỳ Hải do cảm nhận được sự đồng tình của Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang nên nó vội lên tiếng:

- Tạ lão bá dù có khuyên can cũng vô ích thôi. Ý của tiểu điệt đã quyết, tiểu điệt sẽ không nói lại.

Tạ Linh Vân kêu lên:

- Sao lạ vậy, tiểu thế huynh? Không phải trước đó chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Vì được sự ưng thuận của tiểu thế huynh, lão phu mới bỏn ba vất vả và làm phiền đến nhị vị Hộ Sảnh là Thư Hùng Song Kiếm kia mà?

Viên Kỳ Hải lắc đầu quầy quậy:

- Đó là ý của Tạ lão bá chứ không phải của tiểu điệt.

- Tiểu thế huynh nói như thế nghĩa là gì? Ý của tiểu thế huynh thật sự là thế nào?

Để đáp lại câu hỏi kế tiếp này của Tạ tổng tiêu đầu, Viên Kỳ Hải vừa nhìn sang Thông Hư đại sư vừa bảo:

- Ý của tiểu điệt như thế nào, đại sư đã rõ. Chỉ cần đại sư lên tiếng tán đồng thì một là tiểu điệt xin đến với phái Thiếu Lâm, hai là tiểu điệt xin giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho Thiếu Lâm phái.

- Không được !

- Không được !

- Điều này tuyệt nhiên là không được.

- A di đà Phật ! Không được đâu tiểu thí chủ !

...

Ngay khi Viên Kỳ Hải bày tỏ ý nguyện xong, có rất nhiều người đồng lên tiếng và cũng là phản bác ý nguyện đó của nó.

Viên Kỳ Hải nhận định rõ, tất cả đều có phản ứng y như vậy, ngoại trừ những người thuộc phái Võ Đang vẫn lặng câm không tỏ rõ thái độ mà thôi.

Nguyên nhân dẫn đến sự bác bỏ của Mã, Hoa hai vị trưởng lão là thế nào thì Viên Kỳ Hải do đã biết từ trước nên nó không cần phải hỏi lại nữa. Nhưng nó thật sự kinh ngạc khi nghe không những Tiêu minh chủ và Thư Hùng Song Kiếm cùng lên tiếng phản bác mà ngay cả đến những vị tăng nhân Thiếu Lâm phái cũng tỏ ra không đồng tình. Nó đành buột miệng hỏi:

- Có gì là không được? Có phải là chư vị đại sư vì sợ chuốc lấy phiền não làm vẩn đục sư thanh tu của chư vị nên chư vị không dám nhận lời không?

Ngươn Tuệ đại sư, chủ tọa môn phương trượng Thiếu Lâm phái liền giải thích:

- A di đà Phật ! Có chuốc lấy phiền não hay không, tề phái không hề sợ điều đó. Duy có một điều, bản tăng e rằng tiểu thí chủ vì còn ít niên kỷ nên không thể biết được Thạch Phong Thành hàm chứa nhiều điều bí ẩn, là mối lo ngại chung cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên, do vậy mà tiểu thí chủ vừa tỏ bày, tề phái thật sự không dám đảm đương nổi. A di đà Phật !

Vẫn không hiểu, Viên Kỳ Hải bèn hỏi tiếp:

- Một đại môn phái như Thiếu Lâm nếu không dám đảm đương việc này thì còn ai khác dám đảm đương đây?

Ngay tức khắc, những tăng nhân và đạo nhân thuộc hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng hướng nhìn về Tiêu minh chủ. Họ đáp:

- Ngoài Tiêu minh chủ thì không ai khác đảm đương được.

Do chúng khẩu đồng từ, có quá nhiều người cùng nói như vậy nên Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang dù không đồng tình cũng không lên tiếng.

Thái độ im lặng của cả hai vị vô tình trở thành những thái độ đồng tình, khiến cho Tiêu minh chủ không thể không hỏi:

- Tiểu huynh đệ hiểu rồi đó. Bây giờ tiểu huynh đệ còn có ý gì khác nữa không?

Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải đành phải nói:

- Đã như vậy, tiểu đệ nào dám có ý gì khác. Nhưng có một điều này tiểu đệ xin nói trước.

Tiêu minh chủ mỉm cười:

- Có điều gì còn nghi ngại, tiểu huynh đệ cứ nói tất cả ra đi.

Nó nghiêm mặt lại:

- Tiểu đệ vẫn tự mình cất giữ lấy Thạch Phong Thành Chi Thước. Tiểu đệ sẽ không giao lại cho bất cứ ai, dù đó là Tiêu minh chủ tiền bối đi nữa.

Nửa đùa nửa thật, Tiêu minh chủ hỏi:

- Tại sao vậy, tiểu huynh đệ? Tiểu huynh đệ không tin tưởng ở bản nhân sao?

Nó lắc đầu:

- Không phải là không tin, chỉ vì tiểu đệ chưa thật sự hiểu rõ năng lực của Tiêu tiền bối mà thôi.

Khẽ cau mày, Tiêu minh chủ lên tiếng hỏi:

- Năng lực của bản nhân có vấn đề sao?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Tiểu đệ có hai đề xuất này, mong Tiêu tiền bối chấp thuận cho. Tiểu đệ sẽ nguyện ý dâng Thạch Phong Thành Chi Thước cho Tiêu tiền bối một khi hai đề xuất này được thực hiện.

Nghe thế Thư Hùng Song Kiếm cùng lớn tiếng nạt nộ:

- Tiểu tử, người dám khinh thường và mạo phạm đến gia sư là Minh chủ võ lâm ư?

Tiếng nạt của cả hai làm cho Viên Kỳ Hải phải lo sợ.

Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải thoáng yên lòng và thêm ngưỡng mộ Tiêu minh chủ khi nó nghe Tiêu minh chủ quắc mắt với Thư Hùng Song Kiếm là hai đệ tử của lão:

- Hai người im đi ! Ai mượn hai người phải xen vào?

Đoạn, Tiêu minh chủ cất giọng hòa nhã hỏi Viên Kỳ Hải:

- Là hai đề xuất gì, tiểu huynh đệ cứ nói.

Nó bắt đầu nói:

- Điều thứ nhất: chỉ khi nào bọn người của Bắc Cương không gây thêm khó khăn nào nữa cho tiểu diệt, dù là ở đây hay là Chính Nghĩa Sảnh, tiểu diệt mới yên tâm ! Còn điều thứ hai thì ...

Thấy nó ngập ngừng, Tiêu minh chủ mỉm cười trấn an:

- Tiểu huynh đệ không việc gì phải ngần ngại, dù có là lời khó nghe đến đâu đi nữa, bản nhân vẫn không trách tiểu huynh đệ.

Nghe xong lời này, Viên Kỳ Hải mới mạnh dạn nói:

- Nếu Tiêu tiên bối bảo là không trách, tiểu diệt mới dám nói. Vào đêm Ngươn Trí đại sư lâm thảm tử, trước đó tên ác nhân có xuống tay hạ thủ vị báỉ đệ của hãn ! Tiểu diệt chỉ mong Tiêu minh chủ tìm cho được tên ác nhân và giết đi ! Có như thế tiểu diệt mới hả dạ.

Tiêu minh chủ bật cười:

- Điều này đâu cần tiểu huynh đệ phải nhắc nhở ! Không phải bản nhân vừa nói là sẽ điều tra mọi hư thực, có nghĩa là sẽ tìm cho được tên hung thủ hạ sát Ngươn Trí đại sư rồi sao? Tiểu huynh đệ yên tâm, bản nhân sẽ không phụ lòng kỳ vọng của đồng đạo giang hồ vẫn ưu ái dành cho bản nhân.

Mọi chuyện đến lúc này kể như đã sắp xếp xong, do Viên Kỳ Hải đã thuận lòng, Tiêu minh chủ nhìn mọi người và nói:

- Cũng là tiện đường, bản nhân xin thỉnh chư vị cùng đến Chính Nghĩa Sảnh để đàm đạo. Chư vị nghĩ thế nào?

Lần lượt những người thuộc hai môn phái Võ Đang và Thiếu Lâm ngó ý tứ chối, viện cớ là phải hồi sơn phòng khi bọn Bắc Cương đến quấy nhiễu.

Duy chỉ có hai vị trưởng lão Cái Bang là tỏ ý tán thành.

Không hiểu Tiêu minh chủ có bất bình trước thái độ này của hai vị trưởng lão Cái Bang hay không, nhưng vì đã có lời mời nên Tiêu minh chủ vẫn phải vui vẻ:

- Đã lâu rồi, Bang chủ quý bang vẫn không cho bản nhân được điểm phúc hầu chuyện. Nay có nhị vị quang lâm, Chính Nghĩa Sảnh càng thêm vinh hạnh. Mời !

Được lời mời khá chí thành, Mã – Hoa hai vị trưởng lão liền chớp động thân hình và đưa Viên Kỳ Hải cùng đi với Tiêu minh chủ và Thư Hùng Song Kiếm.

Hồi 10

**GIỮA LONG ĐÀM HUNG NHÂN XUẤT HIỆN
TIÊU MINH CHỦ THU NHẬN TRUYỀN NHÂN**

Gọi là Chính Nghĩa Sảnh nhưng thật chất đó chính là cách gọi khác của Minh chủ phủ, nơi lưu người của nhân vật đứng đầu võ lâm Trung Nguyên. Do đó nội phủ của Chính Nghĩa Sảnh đương nhiên phải to rộng cho xứng với danh vị Minh chủ võ lâm.

Trong một tịnh phòng nằm lọt thỏm giữa một nọp phủ rộng lớn đó. Viên Kỳ Hải thật sự khoan khoái khi lần đầu tiên trong đời nó được tận hưởng mùi vị của sự xa hoa khác thường.

Giường êm chăn ấm, một mình một phòng và không bị ai quấy nhiễu, đây là một điều mà Viên Kỳ Hải đã từng ao ước nhưng đến nay mới có được.

Vào lúc này, trong khi Mã, Hoa nhị vị trưởng lão đang đàm đạo với Tiêu minh chủ ở htu phòng, Viên Kỳ Hải bỗng nảy ý tò mò muốn tìm hiểu khắp mọi nơi trong Chính Nghĩa Sảnh. Nó liền thực hiện ý định.

Đi quanh quẩn một lúc, Viên Kỳ Hải chợt laạc bước vào một hoa viên nằm ở phía hậu sảnh.

Là một hoa viên của Chính Nghĩa Sảnh nên việc có nhiều loài kỳ hoa dị thảo được trồng ở đây không phải là chuyện lạ.

Nhìn ngắm sự bề thế dành riêng cho vị Minh chủ võ lâm, Viên Kỳ Hải càng lúc càng cảm nhận được sự mâu thuẫn của bản thân. Vì lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão. Viên Kỳ Hải buộc phải nghi kỵ Tiêu minh chủ. Ngược lại từng lời nói cử chỉ của Tiêu minh chủ cộng với sự bề thế đáng có trước mặt nó. Viên Kỳ Hải không thể không ngưỡng mộ và khâm phục Tiêu minh chủ.

Bất giác, Viên Kỳ Hải tự hỏi thầm:

- Ta nên tin hay không tin vào Tiêu minh chủ? So sánh thái độ của Mã trưởng lão và Tiêu minh chủ, một người thì có nhiều thái độ khả nghi, người thứ hai thì đường đường chính chính, tại sao ta phải tin theo lời Mã trưởng lão để cứ nghi kỵ Tiêu minh chủ? Có phải vì Mã trưởng lão đã truyền thụ bộ pháp vô danh cho ta nên ta vì thiện cảm phải tin vào Mã trưởng lão không? Tại sao ta không nghĩ rằng Mã trưởng lão chịu truyền thụ bộ pháp là có mưu đồ bất lợi cho ta? Ta có còn nên tin ở Mã trưởng lão nữa không?

Cùng với những nghi vấn này tâm trạng của Viên Kỳ Hải mười phần đã ngã hết tám phần thiện cảm về phía Tiêu minh chủ. Và nó bỗng quyết tâm là sẽ nói rõ tất cả với Tiêu minh chủ và Mã trưởng lão.

Nó vụt quay lại với ý định là đến thư phong, nơi mọi người đang đàm đạo.

Thế nhưng, vừa mới quay lại Viên Kỳ Hải bỗng hoảng hồn đến đờ cả người.

Trước mặt nó, trong đêm mờ tối chỉ có một chút ánh sáng mờ nhạt của mảnh trăng thượng tuần hình cánh cung đang chìm khuất dần về phía chân trời, một bóng người trụi trụi từ đầu chí chân đang sừng sững đứng nhìn nó một cách đe dọa.

Bóng đen nọ bỗng nâng dần hữu thủ lên, Viên Kỳ Hải vẫn đứng bất động.

Chỉ khi hữu thủ của bóng đen nọ chột co dần lại, biến thành một ngọn trảo, Viên Kỳ Hải bỗng bật lên tiếng kêu:

- Hắc Sát Phi Trảo !

Vụt !

Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải vừa vang lên, hữu trảo của bóng đen nọ liền chớp động và lao vụt vào đầu nó.

Một khi tiếng kêu đã được phát ra, Viên Kỳ Hải liền như người từ cõi chết sống lại, cước chân liền dịch bộ theo bản năng.

Soạt ! Vù..

Tính mạng đang như chỉ mành treo chuông, Viên Kỳ Hải nhớ kịp thời dịch chuyển theo bộ pháp vô danh nọ, nên thoát chết trong gang tấc.

Bóng đen nọ cũng phải bất ngờ trước diễn biến này ! Tiếp đó vẫn không hề mở miệng nói một lời, bóng đen nọ hùng hổ lao đến và vụt hết trảo này đến trảo khác vào người của Viên Kỳ Hải.

Vụt ! Vụt !

Qua lúc sững sờ, Viên Kỳ Hải dần dần bình tâm lại. Nó tiếp tục thi triển bộ pháp nọ để tránh những chiêu Hắc Sát Phi Trảo cực kỳ lợi hại mà bóng đen đang cố tình dồn nó vào tử địa.

Sau khi thoát được thêm ba lượt nữa, Viên Kỳ Hải vì quá kinh nghi nên buột miệng kêu lên:

- Ác ma ! Người là ai? Sao người phải quyết lấy tính mạng của ta? Người nói đi chứ !

Miệng nói và chân vẫn luôn giữ vững cước bộ, Viên Kỳ Hải vẫn không nghe đối phương đáp lời.

Ngược lại, đối phương đang bắt đầu sử dụng đến tả thủ.

Hữu trảo và tả quyền, cả hai cứ luôn quần sát lấy bóng hình của Viên Kỳ Hải và làm cho Viên Kỳ Hải càng lúc càng thêm khó khăn.

Tuy nhiên, bộ pháp vô danh nọ cho đến lúc này vẫn tỏ ra hữu dụng, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục thoát hiểm trong gang tấc.

Vừa tránh né, Viên Kỳ Hải vừa mở miệng gào, hỏi nữa:

- Người có phải là Bắc Cương môn hạ không? Đây là Chính Nghĩa Sảnh, nơi lưu ngụ của Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, người vào đây mà không sợ chết sao?

Mặc cho Viên Kỳ Hải kêu hỏi hết câu này đến câu khác, bóng đen nọ tịnh không lên tiếng đáp lời!

Điều đó khiến cho Viên Kỳ Hải phải nghi và hỏi:

- Người có nghe ta hỏi gì không? Người không lên tiếng là vì người điếc hay người bị câm nên không nói được?

Thấy trước sau đã là mười chieêu nhưng vẫn chưa chạm được vào người Viên Kỳ Hải dù chỉ là chạm vào chéo áo, bóng đen nọ liền hừ mũi một tiếng lạnh lùng và ra tay quyết liệt hơn.

- Hừ !

Vù ... vù ...

Quyền phong và trào kinh cứ rít lên không ngớt và cứ lao qua người Viên Kỳ Hải sườn sườn. Thấy đối phương ra tay càng lúc càng lợi hại và còn không thềm một lời đáp lại bấy nhiêu câu cật vấn của mình, Viên Kỳ Hải dù sợ hãi cũng phải sinh giận.

Nó bỗng gào lên:

- Người không nói thì ta cũng không nói ! Còn như đánh thì ta cũng biết đánh vậy ! Xem đây !

Vù ...

Nhân một lần tiếp cận với đối phương bằng vào sự biến ảo của bộ pháp vô danh, Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy khí hải huyết của hắc đang trong tầm tay liền vùng quyền đập mạnh vào đấy.

Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra rằng lần vùng quyền này của nó bỗng xuất phát ra một tiếng quyền phong khá rõ.

Do bất ngờ nên Viên Kỳ Hải có phần chậm tay lại một chút.

Dẫu là chậm tay nhưng tay quyền của Viên Kỳ Hải sau cùng cũng chạm được vào khí hải huyết của đối phương.

Bùng !

Thêm một lần nữa Viên Kỳ Hải lại bất ngờ, vì tay quyền của nó vừa chạm vào người đối phương thì tiếng quyền kinh cho dù là nhỏ cũng đã xuất hiện.

Và chuyện lạ lùng liền xuất hiện ngay sau đó.

Bóng đen nọ trúng phải một quyền đúng vào lúc bất phòng liền rùng mình khắp lượt và phải bước lui lại.

Chưa hết, từ đầu cho đến giờ bóng đen đó trước sau vẫn không lên tiếng, thì bây giờ y bỗng kêu lên như hóa rồ:

- A ... a ...

Với liên tiếp có nhiều điều bất ngờ xảy ra, Viên Kỳ Hải đứng sững người như hóa đá và quên rằng bóng đen nọ chính là người đang muốn lấy mạng nó.

Sau khi bật kêu lên thành tiếng, bóng đen nọ bỗng xoay đầu và đưa mắt nhìn quanh quất. Thấy xung quanh hoa viên vẫn vắng lặng, bóng đen nọ vội đảo người và chồm thật nhanh vào Viên Kỳ Hải. Hữu trào của hắn vụt xuất hiện và chớp nhanh vào đỉnh đầu của Viên Kỳ Hải.

Vẫn ngỡ ngác và hoang mang, Viên Kỳ Hải nào biết rằng số mệnh của nó đã đến lúc tận tuyệt.

Thế nhưng, không sớm cũng muộn, đúng vào lúc bóng trào của bóng đen nọ còn cách đỉnh đầu Viên Kỳ Hải chừng một xích (bằng một lần chiều dài của một khuỷu tay), một tiếng gầm chột vang lên thật cấp bách:

- Tiểu thế huynh, chạy !

Rùng mình tỉnh lại, hoàn toàn là theo bản năng, Viên Kỳ Hải vụt đảo người dịch bộ sang một bên. Soạt !

Cánh tay tả của Viên Kỳ Hải chột nóng rát lên khiến nó phải cúi đầu nhìn xuống.

Toàn bộ ống tay áo bên tả của nó do bị trào thủ của đối phương chớp phải đã rách rời ra và lưu lại trên cánh tay tả của nó năm vết dài suýt nữa phạm vào thịt.

Vẫn chưa hết, âm thanh nọ một lần nữa lại khấn trương kêu lên:

- Tiểu thế huynh cẩn trọng !

Không kịp ngẩng đầu lên và cũng không kịp nghĩ suy lần thứ hai, Viên Kỳ Hải đã phải dịch chuyển thân mình theo bản năng.

Soạt ! Vù ...

Thoát mạng thêm một lần nữa, Viên Kỳ Hải vừa kinh tâm vừa giận dữ, và khi nguyên phần lưng của đối phương chột hiển hiện ngay trước mắt Viên Kỳ Hải, bao nhiêu sự giận dữ của nó liền trút tất cả lên linh đài huyết của ác ma.

Viên Kỳ Hải tận lực bình sinh vung nắm quyền nhỏ bé của nó, đập mạnh vào huyết linh đài của hắn.

Bung !

Tiếng quyền kinh liền xuất hiện ngay bên tai Viên Kỳ Hải.

Và cùng một lúc với tiếng quyền kinh này, bóng đen nọ bỗng hộc lên một tiếng dữ dội.

Hừm !

Tiếng kêu này nếu cho là tiếng kêu đau cũng được, còn nếu bảo là tiếng hăm hù giận dữ cũng không sai.

Kêu xong bóng đen nọ gần như là chúi người về phía trước và thoát cái đã mất dạng vào bóng đêm mịt mù.

Không quan tâm đến việc bóng đen nọ đột nhiên bỏ chạy, Viên Kỳ Hải chỉ chăm chăm vào một góc của hoa viên, nơi lúc này có người đã hai lần nhắc nhở nó kịp lúc.

Chính từ góc hoa viên này hiện đang có ba nhân vật lần lượt xuất hiện trước mặt Viên Kỳ Hải. Đó là Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang bà Tiêu minh chủ.

Xác định được tiếng kêu nhắc nhở lúc này là do Mã trưởng lão buông ra, Viên Kỳ Hải vừa mừng vừa sợ vội chạy ào đến đón Mã trưởng lão.

Nó hốt hoảng bảo:

- Mã tiền bối ! Là bọn hạ nhân Bắc Cương ! Ở Chính Nghĩa Sảnh này bọn ác nhân vẫn ngang nhiên xuất hiện. Tiểu diệt suýt nữa đã mất mạng rồi.

Câu nói của Viên Kỳ Hải chẳng khác nào lời trách khéo Tiêu minh chủ, khiến cho Tiêu minh chủ phải chột dạ:

- Sao Tiểu huynh đệ biết đối phương là môn hạ Bắc Cương? Đối phương đã tự nhận như vậy hay sao tiểu huynh đệ?

Nhếch môi cười lạnh, Mã trưởng lão bỗng lên tiếng:

- Minh chủ có nhìn thấy dấu vết gì trên tả thủ của Viên Kỳ Hải không? Minh chủ cho đó là do công phu nào gây ra?

Tiêu minh chủ đến bây giờ mới nhìn thấy năm vết đỏ chạy dài suốt cánh tay tả của Viên Kỳ Hải. Tiêu minh chủ giận dữ rít lên:

- Là Hắc Sát Phi Trảo? Đúng là bọn Bắc Cương môn hạ rồi.

Liền sau đó, Tiêu minh chủ bèn hét lên vang trời:

- Cao Thạch, Cao Phi đâu?

Âm thanh tiếng hét này của Tiêu minh chủ làm náo động khắp Chính Nghĩa Sảnh. Và lập tức một bóng nhân ảnh xuất hiện, lúc vẫn còn cách xa những mười trượng, nhưng bóng nhân ảnh nọ đã phải vội vàng lên tiếng:

- Sư phụ ! Đệ tự đến ngay đây !

Vút !

Gương mặt của Tiêu minh chủ bình thường vốn không giận đã nghiêm, thì bây giờ là lúc Tiêu minh chủ đang giận dữ, diện mạo càng thêm đáng sợ.

Toàn thân của Cao Phi liền run lên bần bật khi nghe Tiêu minh chủ quắc mắt hỏi lớn:

- Cao Phi ! Còn Cao Thạch, đại ca của ngươi đâu? Hắn không nghe ta gọi sao?

Cổ trấn tĩnh nhưng không được, Cao Phi lắp bắp đáp lời:

- Bẩm sư phụ! Đại ca ... đại ca ...

Bộp !

Tuy Tiêu minh chủ không hề động đậy đôi chân nhưng chỉ một cái thoắt người, Tiêu minh chủ không những đã kịp tát vào một bên mặt của Cao Phi mà còn ung dung quay trở lại như chưa hề rời đi vậy.

Tiêu minh chủ còn gắt lên:

- Người xem người kìa, có còn thể thống gì nữa không? Những gì ta giáo huấn, người không còn nhớ nữa sao? Lâm nguy bất loạn, nhớ chưa? Bình tâm lại được rồi. Bây giờ thì nói đi.

Cách dạy bảo của Tiêu minh chủ thật khác người. Tuy nhiên, nhờ lẽ đó Cao Phi đã bình tâm lại. Hắn nói:

- Bẩm sư phụ! Chúng đệ tử có phát hiện có kẻ gian đột nhập. Vì phải truy đuổi kẻ gian, gia huynh có nhờ đệ tử bẩm lại: sẽ quay về chịu tội với sư phụ sau.

Gương mặt của Tiêu minh chủ bỗng giãn ra vì tin này:

- Kẻ gian hiện giờ ở đâu?

Cao Phi đáp:

- Lúc đệ tử vội vàng đi đến đây, gia huynh đã bắt gặp kẻ gian đang chạy về phía bắc.

- Hừ ! Kẻ gian gồm bao nhiêu người?

Cao Phi đáp:

- Chỉ có một !

- Hắn đã lọt vào đây bằng cách nào? Sao bọn người lúc tuần tra lại không phát hiện?

Thoáng lo sợ, Cao Phi vội vàng giải thích:

- Như thường lệ, bọn đệ tử chia thành hai cánh để tuần phòng. Tên này nếu vào được có lẽ là hắn đã chờ cho đến lúc hai cánh của bọn đệ tử gặp nhau ở phía trước. Nhân đó hắn mới lén vào.

Lời giải thích của Cao Phi tuy hợp tình hợp lý nhưng vẫn không làm cho Tiêu minh chủ nguôi giận. Tiêu minh chủ đưa tay chỉ về phía Viên Kỳ Hải cho Cao Phi nhìn thấy rồi lên tiếng trách mắng:

- Người thử nhìn xem ! Vị tiểu huynh đệ này khi lên tiếng nói ra lời không tin vào năng lực của chúng ta, người liền tỏ vẻ giận dữ. Chuyện đã xảy ra như thế này, người giải thích như thế nào đây?

Thoạt nhìn qua dáng vẻ bên ngoài của Viên Kỳ Hải, Cao Phi đương nhiên đã hiểu biết tất cả. Do đó hắn chỉ chờ đợi chờ sự trách phạt của sư phụ, chứ không thể giải thích gì được.

Vẫn không buông tha cho Cao Phi, dù Cao Phi là môn đệ chân truyền, Tiêu minh chủ lại chỉ chiết:

- Đây là đêm đầu tiên vị tiểu huynh đệ đây được sự giám hộ của Chính Nghĩa Sảnh chúng ta, hành động này của bọn người khiến ta phải hổ thẹn. Bọn người thật vô dụng. Còn không mau rút đi ư? Nhớ đấy, nếu không đưa được kẻ gian về đây thì ha người đừng đến gặp ta nữa. Đi đi !

Cao Phi mấp máy đôi môi vài lượt như muốn cầu xin sự tha thứ của sư phụ, nhưng khi nhìn thấy thần sắc vẫn còn giận dữ của Tiêu minh chủ, Cao Phi đành phải thôi ngay ý định đó.

Hắn khẽ cúi người và lùi dần về phía sau. Sau đó, hắn khẽ xoay người và lao mất hút vào bóng đêm.

Cao Phi vừa khuất dạng, Tiêu minh chủ không chờ nghe Mã, Hoa hai vị trưởng lão hoặc Viên Kỳ Hải lên tiếng trách cứ, mMinh chủ đã thẳng thắn tự nhận lỗi trước:

- Có sự đêm nay tuy là lỗi của tệ đồ và bọn thuộc hạ nhưng bản nhân không phải là không có lỗi. Bây giờ Viên tiểu huynh đệ có muốn tiếp tục lưu lại Chính Nghĩa Sảnh hay không đều là tùy ở tiểu huynh đệ. Bản nhân không dám miễn cưỡng.

Nói xong, tự thân Tiêu minh chủ lấy từ trong người ra một lọ thuốc nhỏ. Sau khi trút ra một ít bột trắng vào lòng bàn tay, Tiêu minh chủ vừa thoa vào cánh tay tả của Viên Kỳ Hải, chỗ có năm vết trầy xước vừa lên tiếng trấn an Viên Kỳ Hải :

- Đây là Kim sang dược do bản nhân tự chế thành. Tiểu huynh đệ cứ bình tâm, chỉ một lúc nữa những dấu vết này sẽ tan biến đi và không hề gây hại cho tiểu huynh đệ.

Nhìn mọi chuyện lần lượt xảy ra, cho đến lúc này Mã trưởng lão mới lên tiếng:

- Liệu Tiêu minh chủ có tin rằng nhị vị cao đồ sẽ truy bắt được kẻ gian không? Và nếu như không bắt được, Minh chủ có còn giữ ý định trục xuất nhị vị cao đồ không?

Là Minh chủ võ lâm, một nhân vật được quần hùng sùng bái và ngưỡng mộ, Tiêu minh chủ quả nhiên là nhân vật quang minh lỗi lạc khi khẳng khái lập lại lời đã nói:

- Bản nhân đã nói rồi, nếu tệ đồ không truy bắt được hung thủ, bản nhân sẽ không nhận chúng làm môn đệ nữa.

Mục kích được sự phẫn nộ của Tiêu minh chủ đối với những lỗi lầm của Cao Phi và Cao Thạch vốn là môn đồ, Viên Kỳ Hải thoáng bất nhẫn nếu như vì chuyện này huynh đệ Cao Phi phải bị trục xuất khỏi môn trường. Viên Kỳ Hải vội lên tiếng:

- Tiêu tiền bối xin hãy nghe tiểu đệ nói. Chuyện xảy ra đêm nay phần lớn là do lỗi của tiểu đệ. Nếu tiểu đệ không tự ý bước ra ngoài này thì kẻ gian dù muốn cũng không làm gì được tiểu đệ. Là tiểu đệ tự chuốc lấy mà thôi. Xong chuyện này dù nhị vị Cao huynh có truy bắt được hung phạm hay không, do tiểu đệ vẫn được an toàn, mong Tiêu tiền bối đừng có trách phạt họ nữa.

Ngớ người ra, Tiêu minh chủ hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ không trách cứ tệ đồ ư?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Không những không trách mà thôi, nếu Tiêu tiền bối không ngại chính tiểu đệ sẽ chấp thuận lưu lại nơi này để tránh những điều tiếng không hay cho Tiêu tiền bối và nhị vị Cao huynh.

Lắc đầu và thở dài thườn thượt, Tiêu minh chủ bảo:

- Không ngờ tiểu huynh đệ lại có lòng độ lượng hơn người. Nếu được vậy, bản nhân sẽ không trái ý tiểu huynh đệ. Nhưng bản nhân có một ý thiện, mong tiểu huynh đệ chớ chối từ.

Chỉ vì k không nỡ để cho Cao Thạch và Cao Phi bị trách phạt, Viên Kỳ Hải không ngờ lại bị Tiêu minh chủ đặt điều kiện ngược lại. Nó bối rối không ít:

- Tiêu tiền bối có ý gì?

Tiêu minh chủ mỉm cười bí ẩn:

- Trước khi nói ra, bản nhân còn muốn hỏi tiểu huynh đệ một việc. Chẳng hay bộ pháp mà tiểu huynh đệ vừa thi triển có tên gọi như thế nào?

Hoàn toàn sững sờ khi nghe Tiêu minh chủ hỏi ngay vào việc khó nói này, Viên Kỳ Hải lúng túng một lúc lâu vẫn không nói được.

Thấy rõ thần thái của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ cau mặt hỏi:

- Tiểu huynh đệ sao lại ngập ngừng? Bản nhân hỏi không phải lúc chẳng?

Không muốn để lộ việc bộ pháp đó là do ai truyền thụ, Viên Kỳ Hải vội vàng giải thích:

- Không phải là không đúng lúc. Chỉ vì tiểu đệ không hề biết tên gọi của bộ pháp nên mới cảm thấy khó nói.

Tiêu minh chủ ngạc nhiên:

- Là một bộ pháp vô danh ư? Tiểu huynh đệ được nhân vật nào truyền thụ?

Lỡ đâm lao, Viên Kỳ Hải đành phải theo lao. Nó kiếm cách giải thích:

- Lúc tiểu đệ còn bé tình cờ gặp được một người. Người này vốn bị thương khá nặng, dù tiểu đệ đã tận tình chăm sóc, y vẫn không qua khỏi. Trước lúc nhắm mắt, để trả công cho tiểu đệ, người này mới truyền bộ pháp này. Có lẽ bộ pháp này cũng phải có danh xưng, nhưng do người truyền thụ chưa kịp nói nên tiểu đệ không thể biết.

Càng thêm kinh nghi trước những giải thích của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ lại vặn hỏi:

- Nhân vật nọ có lưu lại danh tự không? Nhân vật đó có tên là gì? Diện mạo ra sao?

Không hề lúng túng, Viên Kỳ Hải đáp:

- Danh tự của nhân vật đó như thế nào thì tiểu điệt không biết. Còn về diện mạo thì mặt vuông chữ điền. Chân mày vừa rậm vừa xếch về một bên như hai thanh kiếm. Vóc dáng bên ngoài thì tầm thước, cũng như Tiêu tiền bối vậy.

Không nhận ra nhân vật vừa được Viên Kỳ Hải tả lại là ai, Tiêu minh chủ sau một tiếng thở ra lại hỏi:

- Nếu vậy, tiểu huynh đệ có bái nhân vật đó làm sư phụ không?

Viên Kỳ Hải cũng thở ra nhẹ nhõm vì đã qua được một vấn đề vừa khó khăn vừa tinh tế. Nó không đáp chỉ hỏi:

- Tiêu tiền bối sao lại hỏi tiểu điệt điều này? Có liên quan gì đến ý mà Tiêu tiền bối định nói ra không?

Nhoèn miệng cười, Tiêu minh chủ bảo:

- Đương nhiên là có liên quan rồi. Vì bản nhân đang muốn thu nhận tiểu huynh đệ làm môn đệ thứ ba của bản nhân. Tiểu huynh đệ nghĩ sao?

Giật mình đánh thót một cái, Viên Kỳ Hải kêu lên sững sờ:

- Tiêu tiền bối muốn thu nạp tiểu điệt làm môn hạ ư?

Tiêu minh chủ gật đầu:

- Bản nhân mong tiểu huynh đệ chớ từ chối.

Hoang mang bất quyết, Viên Kỳ Hải bèn quay đầu nhìn Mã, Hoa nhị vị trưởng lão.

Hai lão này không hiểu sao hôm nay lại ít nói đến vậy. Ngoài hai lần lên tiếng thủy chung Mã trưởng lão không nói gì thêm, còn như Hoa trưởng lão thì tệ hơn, lão vẫn chưa mở miệng nói ra câu gì. Và lúc này là lúc Viên Kỳ Hải muốn hỏi ý của hai lão, cả hai vẫn giả tảng như không. Cứ như đây là chuyện có liên quan đến Viên Kỳ Hải thì nó phải tự quyết định, hai lão không việc gì phải xen vào.

Nếu theo như tâm trạng của Viên Kỳ Hải lúc này, có lẽ nó đã kêu lên mừng rỡ khi nghe Tiêu minh chủ ngỏ lời trước như vậy. Nhưng do vừa xảy ra chuyện có kẻ gian đột nhập vào tận Chính Nghĩa Sảnh, mà là môn hạ Bắc Cương chứ không ai khác, lại thêm chuyện Tiêu minh chủ cứ vắn hỏi nó về bộ pháp nọ, đã làm cho nó phải bối rối trước khi quyết định điều này.

Vẫn nhẫn nại chờ cho Viên Kỳ Hải suy nghĩ, Tiêu minh chủ không một chút nào tỏ ra hối thúc nó.

Thái độ khá lồi lạc của Tiêu minh chủ càng làm cho tâm thần của Viên Kỳ Hải thêm bất định.

Sau cùng, Viên Kỳ Hải bèn chọn một biện pháp trung dung khá dĩ, không tạo nghi ngờ cho Tiêu minh chủ. Nó lên tiếng lộ vẻ tiếc nuối:

- Được Tiêu tiền bối chiêu cố, tiểu điệt thật không dám chối từ. Chỉ tiếc rằng, trước khi nhân vật nọ lâm chung tiểu điệt có hành đại lễ với nhân vật nọ rồi.

Lời nói của Viên Kỳ Hải làm cho Tiêu minh chủ giật mình, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Tiêu minh chủ liền trấn tĩnh lại bảo:

- Nếu đã vậy, bản nhân không tiện miễn cưỡng. Chỉ có điều, bản nhân cảm thấy tiếc cho tiểu huynh đệ.

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Tiêu tiền bối tiếc điều gì?

Tiêu minh chủ chép miệng nói:

- Tiểu huynh đệ kể như là đã hành lễ bái sư, nhưng sư phụ của tiểu huynh đệ ngoài một bộ pháp vô danh, còn không truyền thụ được gì thêm cho tiểu huynh đệ. Bản nhân tiếc là tiếc như vậy đấy.

Lộ vẻ lo lắng, Viên Kỳ Hải hỏi:

- Tiểu điệt phải làm gì cho đúng đây, Tiêu tiền bối?

Ngẫm nghĩ một lúc, Tiêu minh chủ mới nói:

- Một người như tiểu huynh đệ, vừa có đởm lược lại có độ lượng hơn người, nếu lâm phải tình trạng này kể như là hoài phí. Bản nhân chợt nghĩ được cách này, không hiểu tiểu huynh đệ có chịu nghe không?

Cả mừng, Viên Kỳ Hải hồi hả hỏi:

- Là cách gì, Tiêu tiền bối?

Tiêu minh chủ nghiêm giọng bảo:

- Bản nhân vẫn thu nhận tiểu huynh đệ làm môn đệ. Nhưng để cho danh chánh ngôn thuận, tiểu huynh đệ chỉ có một ký danh đệ tử mà thôi, không cần phải đổi lối xưng hô để tránh điều lầm lỗi với người đã khuất.

Viên Kỳ Hải kêu lên:

- Nếu là như vậy, chẳng phải Tiêu tiền bối chịu thiệt thòi sao?

Xua tay, Tiêu minh chủ đáp:

- Bản nhân không hề thiệt, tiểu huynh đệ có hiểu vì sao không?

Nó lắc đầu hàm ý không hiểu, Tiêu minh chủ vùng cười lên:

- Nhờ lời xin hộ của tiểu huynh đệ, bản nhân đáng lý không còn một môn đồ nào, nhưng bây giờ vẫn còn đủ cả hai. Mất đi một ít công phu để giữ được hai đệ tử, tiểu huynh đệ nói thử xem, bản nhân làm gì phải chịu thiệt? Ha ... ha ... ha ...

Dù biết rằng đây chỉ là lời giải thích khéo léo của Tiêu minh chủ mà thôi, nhưng Viên Kỳ Hải không thể không nhoẻn miệng cười trước sự vui sướng của Tiêu minh chủ.

Đợi cho Tiêu minh chủ thôi cười, Viên Kỳ Hải chợt vòng tay thi lễ:

- Tiểu diệt Viên Kỳ Hải, đa tạ ơn tài bồi của Tiêu minh chủ tiền bối.

Tiêu minh chủ gật đầu mãn nguyện:

- Kỳ Hải diệt chó quá đa lễ ! Giữa chúng ta nên lấy thân tình làm trọng. Thôi, đã khuya lắm rồi, chúng ta nên về nghỉ thì hơn.

Vẫn câm lặng như trước, Mã – Hoa hai vị trưởng lão sau khi ném cho Viên Kỳ Hải một cái nhìn kỳ quặc liền lặng lẽ bỏ đi.